

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย

Typed to Word Document by คุณ Pornpimol Pitaktrakoon

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only.

Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por

Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

พล นิกร กิมหงวน

สามเกลอเจอจานผี

ป.อินทรปาลิต

ณ บัดนี้ ชาวโลกกำลังตื่นตื่นใจชานกันถึงเรื่องจานผีที่ปรากฏขึ้นเหนือ่านฟ้าแห่งสหรัฐอเมริกาบ่อย ๆ

จานผี อาจจะเป็นเครื่องบินที่ไม่มีปีกและใบพัด สามารถบินได้ด้วยความเร็วสูงถึง ๑,๐๐๐ ไมล์ต่อชั่วโมง ด้วยอำนาจกระแสไฟฟ้า มีเพดานการบินสูงมาก แต่ที่กล่าวนี้เป็นกรณีนิชฐานเท่านั้น จานผี อาจจะเป็นอาวุธร้ายแบบวี ๑ หรือวี ๒ ของเยอรมันก็ได้ โดยใช้วิทยุบังคับให้บินไปยังจุดหมายต่าง ๆ ทั่วพิภพ ถ้าเช่นนั้นก็น่าจะเป็นอาวุธของโซเวียตรัสเซียเสียกระมัง

หรือ...จานผีอาจจะเป็นพาหนะภาคของชาวโลกอื่น ที่เดินทางมาเยี่ยมพิภพเราด้วยความสามารถในวิทยาศาสตร์อันสูงของเขา

อย่างไรก็ตาม บรรดานักวิทยาศาสตร์, นักดาราศาสตร์ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทางการทหารของอเมริกัน กำลังร่วมมือกันค้นคว้าหาความจริงในเรื่องจานผีนี้อย่างรีบเร่ง

หน่วยป้องกันชายฝั่งอเมริกาได้ถ่ายภาพจานผีไว้หลายภาพ ขณะที่บินผ่านตำบลซาเล็มเมื่อเร็ว ๆ นี้ในระยะสูงเกือบหมื่นฟุต เครื่องบินไอพ่นขับไล่ประจำฐานสหรัฐนาวิกเรืออเมริกันได้บินไล่กวาดจานผีไปในระยะกระชั้นชิด แต่แล้วความเร็วของจานผีซึ่งสูงมากกว่า ก็ทำให้นักบินเหล่านั้นต้องคว้าน้ำเหลว

ภาพจานผีหรือจานบินที่ถูกถ่ายโดยกล้องโทรทัศน์ถูกนำลงพิมพ์ในหน้าหนังสือพิมพ์รายวันของอเมริกาหลายฉบับ ทำให้ประชาชนเพิ่มความตื่นตัวใจขึ้นอีก รูปลักษณะของจานผีที่ปรากฏจากรูปถ่ายเป็นวงกลม มีทางเป็นทางลึกล้ำคล้ายกับเปลือกหอยเคลง

ศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญในวิชาดาราศาสตร์ของมหาวิทยาลัยนั้น มีสาระสำคัญว่า จานผีไม่ใช่เครื่องบิน, ไม่ใช่บอลูนตรวจอากาศ และไม่ใช่อาวุธร้ายของรัสเซียแน่นอน ท่านศาสตราจารย์มั่นใจว่าจานผีคือพาหนะภาคของชาวดวงดาวอันไกลโพ้น ซึ่งเดินทางมาสู่พิภพของเราด้วยความสามารถอันยอดเยี่ยมในวิชาวิทยาศาสตร์ของเขา

ท่านศาสตราจารย์กล่าวว่า เท่าที่มีคนเห็นจานผีหรือจานบินในระยะ ๗,๐๐๐ ถึง ๑๐,๐๐๐ ฟุต นั้น ไม่เป็นความจริง จานผีที่ปรากฏให้เห็นยังอยู่ห่างจากโลกอย่างน้อย ๆ ก็ ๑๐๐ ไมล์ หรือมากกว่านั้น อำนาจเครื่องกำเนิดไฟฟ้าในจานผีย่อมมีไม่เพียงพอ ที่จะบังคับให้จานผีบินไปได้ด้วยความเร็วถึง ๑,๐๐๐ ไมล์ต่อชั่วโมง จานผีจะต้องมีเครื่องยนต์ไอพ่นพิเศษ ซึ่งวิศวกรผู้สร้างจานผีหรือจานบินเป็นวิศวกรชาวโลกอื่นไม่ใช่โลกมนุษย์ ท่านศาสตราจารย์นักดาราศาสตร์ได้ยืนยันว่า หากจานผีบินลงมาในโลกแล้ว ชาวโลกก็

จะได้เห็นความมหัศจรรย์ของพายุหิมะ อย่างน้อยต้องมีเส้นผ่าศูนย์กลางไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ฟุต เสียงเครื่องยนต์ไอพ่นของมันจะเทียบได้กับฝูงเครื่องบินฝูงใหญ่ที่บินเตี้ย ๆ ฝูงหนึ่ง

หนังสือพิมพ์หลายฉบับได้เขียนวิพากษ์วิจารณ์ตามทัศนะของตน บ้างก็เห็นพ้องกับองค์ปาฐก ว่าท่านศาสตราจารย์เจ้าของปาฐกถาอาจจะไม่สบาย ความคิดฟุ้งซ่าน ถึงกับเชื่อว่าบนดวงดาวในท้องฟ้าที่เห็นมีมนุษย์อาศัยอยู่ และเป็นมนุษย์ที่มีความเฉลียวยิ่งกว่าชาวโลกเราเสียด้วย

ยามอากาศของกองทัพกองอเมริกันจับภาพจานผีอีกครั้งด้วยเรดาร์พิเศษ จานผี ๓ เครื่องกำลังแปรขบวนชายฝั่งทะเลด้านซานฟรานซิสโก แต่แล้วก็เลี้ยวกลับโฉบหน้าข้ามไปยังประเทศญี่ปุ่น

ในไม่ช้าหนังสือพิมพ์ในประเทศญี่ปุ่นก็ลงข่าวอย่างเกรียวกราว จานผีหรือจานบินผ่านโตเกียว ในระยะสูงตอนหัวค่ำวันอังคาร ชาวเมืองแลเห็นฝูงจานผีอย่างถนัด มันบินอย่างรวดเร็ว แต่ไม่ได้ยินเสียงเครื่องยนต์เลย ชาวญี่ปุ่นตระหนกตกใจไปตามกันเพราะยังหวาดเสียวในเรื่องระเบิดปรมาณูอยู่มีรูรั่ว

ทั่วโลกเขาตื่นตื่นในเรื่องจานผีกัน แต่คนไทยไม่มีใครสนใจเลย จะเป็นจานผีหรือขามผี หรือกะทะหม้อข้าวผี พวกเราก็คงดูหนังดูละครกันอย่างสบายใจ คนไทยชอบหาเงินใช้มากกว่าเรื่องอื่น ใครมีทางโกยได้ก็กอบโกยเอา ใครยากจนก็ช่วยอะไรไม่ได้

เว้นแต่ ดร.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ ของเราเท่านั้น

นายแพทย์หนุ่ม และนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่คนนี้ มีความสนใจกับเรื่องจานผีหรือจานบินเป็นพิเศษ เขาสวดบัตรบั้งและติดตามข่าวนี้เรื่อยมา หนังสือพิมพ์ต่างประเทศหลายฉบับที่มีภาพและเรื่องจานผี นายแพทย์หนุ่มได้ตัดเก็บไว้ในแฟ้มเพื่อประกอบการพิจารณาหาความจริงว่าจานผีหรือจานบินคืออะไรแน่

ปาฐกถาของท่านศาสตราจารย์ เอ.เจ. โรบินสัน นักดาราศาสตร์ชั้นเยี่ยมของอเมริกา ทำให้ดิเรกสนใจที่สุด เขาเชื่อมั่นว่า จานบินหรือจานผีไม่ใช่สิ่งประติษฐิ์ขึ้นในพิภพนี้ แต่มันจะต้องเป็นสิ่งที่ชาววิศวกรแห่งดวงดาวอันไกลโพ้นสร้างขึ้น และเดินทางมายังมนุษยโลกเพื่อสำรวจดูว่าโลกเรามีมนุษย์เช่นเดียวกับโลกของเขาหรือไม่

ดร.ดิเรกได้สร้างเครื่องรับส่งวิทยุพิเศษของเขาขึ้นเพื่อรับฟังวิทยุกระจายเสียงจากสถานีต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกาโดยตรง มันเป็นเครื่องรับวิทยุขนาด ๑๐ หลอด เท่านั้น แต่มีกำลังส่งและรับแรงมาก รับฟังจากสถานีในนิวยอร์กได้ชัดเจนเหมือนกับฟังจากสถานีกรมประชาสัมพันธ์ของเรา

เครื่องรับส่งวิทยุเครื่องนี้ เป็นวิทยุโทรภาพในตัว เมื่อรับหรือส่งกับสถานีใด ภาพสถานี หรือสถานที่ส่งกระจายเสียงแห่งนั้นจะปรากฏในจอโทรภาพอย่างชัดเจน มองแลเห็นเจ้าหน้าที่กระจายเสียงตลอดจนทุก ๆ คนที่อยู่ในห้องกระจายเสียงอย่างถนัด

ตอนสายวันนั้น

นายแพทย์หนุ่มนั่งอยู่ที่โต๊ะรับส่งวิทยุโทรภาพของเขา และกำลังเปิดรับฟังเพลงสวิงแห่งหนึ่ง จากสถานีวิทยุอาร์คโดยตรง เสียงเพลงทำให้นายแพทย์หนุ่มมีอาการแจ่มใส เขาโยกตัวไปมาและขยับเท้า เข้าจังหวะกับดนตรี

มีเสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น ดร.ดิเรกหันไปทางประตูกระจกฝ้าของห้องทดลองวิทยาศาสตร์ แล้วเขาก็ร้องบอกอนุญาต

“คัมอิน”

ประตูกระจกฝ้าถูกเปิดออกทันที เจ้าแห้ววิ่งหน้าตื่นเข้ามาในห้อง

“เร็วครับคุณหมอ รับประทานออกไปดูของประหลาดซีครับ”

ดร.ดิเรกขมวดคิ้วย่น

“วือท...”

“รับประทานจานนี้ครับ จานนี้ ๓ ลัง กำลังรับประทานบินอยู่เหนือกรุงเทพฯ ในระยะสูงมาก ผู้คนกำลังแตกตื่นกันใหญ่เชียวนะครับ”

“จานนี้” ดิเรกคราง แล้วพรวดพรวดลุกขึ้นยืนวิ่งไปที่ตู้ใบหนึ่ง เปิดตู้ออกคว่ำกล่องสองทางไกล และกลิ้งถ้วยรูปซึ่งมีเทเลไฟโตพิเศษวิ่งออกไปจากห้องทดลองทันที เจ้าแห้วเดินมาปิดเครื่องรับส่งวิทยุ แล้ววิ่งตามนายแพทย์หนุ่มออกไป

ที่สนามใหญ่หน้าตึก คณะพรรค ๔ สหาย พร้อมด้วยคนในบ้าน “พัชราภรณ์” กำลังแหงนหน้า มองดูวัตถุประหลาดที่กำลังบินอยู่ในห้วงเวหาในระยะสูงมาก นายแพทย์หนุ่มวิ่งเข้ามารวมกลุ่มกับคณะ พรรคเขา เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจวิพากย์วิจารณ์กันดังแซ่ดไปหมดจนฟังไม่ได้ศัพท์ โดยเฉพาะคุณหญิงวาดกับ ประไพเมียรักของนิกรส่งเสียงเอะอะเอ็ดตะโรอยู่ตลอดเวลา

วัตถุเป็นวงกลมเหมือนจานรวม ๓ ชั้น กำลังเคลื่อนจากทิศตะวันตกออกไปทางทิศตะวันตก มัน บินเกาะหมุนกันอย่างมีระเบียบเรียบร้อยและมีความเร็วสูงมาก แต่ไม่ได้ยินเสียง และไม่ปรากฏควันที่พุ่งออก ทางเบื้องหลังของมันเลย

“พ่อดิเรก” คุณหญิงวาดกล่าวกับนายแพทย์หนุ่ม “คอมมิวนิสต์บุกเราหรืออย่างไร เครื่องบิน อะไรกันถึงไม่มีปีก เครื่องบินไซ้ไหม”

ดร.ดิเรกหันมายิ้มให้ท่าน

“ไม่ใช่เครื่องบินหรอกครับ มันคือจานนี้”

“อู๋ตาย ! จานข้าวของผีมันเหาะขึ้นไปยังนั่นหรือ”

ดร.ดิเรกลื่นน้ำลายเอี๊ยก

ลำบากรักก็อย่าพูดเลยครับ ยืนดูเฉย ๆ ดีกว่า”

คุณหญิงวาดค้อนควับ

“ซิบหาย คนไม่รู้นี่หว่า”

นายแพทย์หนุ่มทำคายน แล้วเขาก็รีบปลดกล้องถ่ายรูปออก ตั้งระยะ ตั้งหน้ากล้องและสปีด เล็งเรียบร้อยก็ยกกล้องถ่ายรูปพิเศษของเขาขึ้นถ่ายภาพจานผีไว้ ดิเรกก็รีบพับกล้องถ่ายรูปส่งให้เจ้าแห้ว และยกกล้องส่องทางไกลขึ้นมองดูฝูงจานผีซึ่งกำลังบินอยู่เหนือศีรษะและค่อย ๆ ผ่านเลยไป

ความจริงมันบินเร็ว และมีเพดานบินสูงมากจึงแลเห็นเคลื่อนไหวอย่างแถมซ้ำ ทุกคนจ้องตา เข้มมองดูฝูงจานผีจนกระทั่งลับแนวยอดไม้เบื้องหน้าในัน แล้วเสียงจ๊อกแจ๊กจอแจ๊กดังขึ้นอีก

คณะพรรค ๔ สหาย ต่างหันมองดูนายแพทย์หนุ่มเป็นตาเดียวกัน

“จานผีแน่หรือคะหมอ” นวลละออถามด้วยความสนใจ

“อไรน์ มันคือพาหนะภาคที่มีประสิทธิภาพเหนือกว่าเครื่องบินธรรมดาหลายพันเท่า”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ กล่าวถามทันที

“หมายความว่า เป็นเครื่องบินที่ไม่มีปีกและหาง มีคนอยู่ในนั้นใช่ไหม”

“อไรน์ ควรจะเป็นเช่นนั้น แต่ผมไม่อยากจะเรียกมันว่าจานผีหรือจานบินหรอกครับ ผมอยากจะเรียกมันว่าพาหนะภาคมากกว่า”

“พาหนะภาค...” เสียงหวนคราว “มันบินมาจากไหนกันแน่วะหมอ มาจากรัสเซียกระมัง”

ดร.ดิเรกสันศีรษะ

“ไม่ใช่มาจากรัสเซีย และไม่ใช่มาจากประเทศหนึ่งประเทศใดในโลกเรา พาหนะภาคที่เรา มองเห็นอยู่สูงจากพื้นโลกในราว ๑๕ ไมล์เป็นอย่างน้อย รูปร่างของมันเหมือนจรวดยักษ์ใหญ่โตมาก พาหนะภาคฝูงนี้เดินทางมาจากดาวดวงใดดวงหนึ่งซึ่งเป็นดาวนพเคราะห์นี้แหละ”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน มันเป็นการหัวเราะอย่างเยาะเย้ย ทำให้นายแพทย์หนุ่มหน้าแดงกล้า นึกว่าเสียงอหายน

“หมอไว้ย แกน่าจะมีความคิดเหมือนกับอิตาศาสตราจารย์ เอ.จี โรบินสันไม่มีผิด ที่เชื่อว่าจานผีหรือจานบินเดินทางมาจากโลกอื่น ฮะ ฮะ ! แกไม่น่าจะโง่เขลาอย่างนี้เลยนี่หว่า”

เจ้าคุณประสิทธิ์ พุดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“มันจะเป็นไปได้ยังไงวะ ดาวนพเคราะห์ที่เราเห็นนะอยู่ไกลดวงอาทิตย์กว่าเราก็คือดาวศุกร์ บรรยากาศในดาวพระศุกร์ ย่อมร้อนกว่าใจกลางทวีปแอฟริกาตั้งหลายสิบล้านเท่า พืชและมนุษย์จะทนความร้อนเหมือนอยู่ในเตาอบได้อย่างไร และดาวนพเคราะห์ที่อยู่ห่างจากดวงอาทิตย์กว่าโลกเราก็คือดาวพระอังคาร ได้รับแสงสว่างและความอบอุ่นน้อยกว่าโลกเราหลายสิบล้านเท่า มันก็ยังมีแต่ความหนาวเย็นและน้ำแข็ง จะมีพืชสัตว์หรือมนุษย์ได้อย่างไรกัน”

พลยกมือตบ่านายแพทย์หนุ่มเบา ๆ

“อย่าพยายามคิดอะไรให้ฟุ้งซ่านเลยวะ กันรู้ดีว่าขณะนี้แกกำลังสนใจกับเรื่องงานฝีมือมากจนไม่เป็นอันกินอันนอน”

ดร.ดิเรกเม้มปากแน่นและถอนใจหนัก ๆ

“เรื่องมันพูดกันยาก มันเหมือนกับสี่ขอให้หมาฟัง แกมันมีความรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์เพียงแค่ว่าหางอึ่ง เขาเถอะ วันหนึ่งแกจะรู้ว่า งานฝีมือหรือพาหนะภาคนี้ได้เดินทางจากดวงดาวอื่น ๆ “

นั่นหากกล่าวตาม ดร.ดิเรกอย่างเป็นทางการเป็นงาน

“ก็แล้วทำไม งานฝีมือถึงไม่ร่อนลงมายังโลกเราล่ะคะหมอ”

ดิเรกหัวเราะ

“คำถามของคุณน่าฟัง” เขาพูดยิ้ม ๆ “พวกมนุษย์ที่มาจากดวงดาวอื่น อาจจะไม่เชื่อว่าเขาจะปลอดภัยจากชาวโลกของเรา ถ้าเขานำพาหนะภาคของเขา ร่อนลงมา หรือมีฉนวนบรรยากาศที่แตกต่างกันระหว่างโลกเรากับโลกของเขา อาจจะทำให้เขาถึงแก่ชีวิตก็ได้ ถ้าหากว่าเขา ร่อนลงมายังพื้นโลก และเมื่อเขาออกจากพาหนะภาคของเขา”

นั่นท่ายิ้มอ่อนหวาน

“ดิฉันเชื่อคุณหมอมอคะ ที่ว่างานฝีมือบินมาจากโลกอื่น”

คราวนี้นายแพทย์หนุ่มยิ้มแบ่น

“ถ้าเช่นนั้นคุณนั่นก็เป็นคนที่ฉลาดพอตัว”

“ถูก” เสียงหวนร้องลั่น “หมายความว่าพวกเราล้วนแต่โง่เขลาซึที่ไม่เชื่อแก”

ดร.ดิเรกยักคิ้ว

“แกคิดเอาเองก็แล้วกัน คนอย่างกันไม่เคยเชื่ออะไรอย่างไรเหตุผล ฝรั่งเศสเขาว่างานฝีมือเป็นเครื่องบินพิเศษแบบใหม่ แต่เหตุผลที่เขาพูดฟังไม่ขึ้น เครื่องบินทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นเครื่องบินใบพัดหรือไอพ่นจะต้องมีเสียงดัง ที่ฝรั่งเศสเขาใช้เครื่องไฟฟ้า แกลองคิดดูเถอะว่า มันจะต้องใช้กำลังไฟฟ้ามากมายเพียงใดจึงจะบังคับให้งานฝีมือบินได้เร็วถึง ๑,000 ไมล์ต่อชั่วโมง กันว่างานฝีมือที่เราเห็นต้องใช้เครื่องยนต์แบบไอพ่นอย่างไม่มีปัญหา”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ หัวเราะหึ ๆ

“ใช้เครื่องยนต์ไอพ่น ทำไมเสียงมันไม่ดังล่ะโว้ยดิเรก”

“อ้าว” นายแพทย์หนุ่มคราง “คุณพ่อยิ่งบดขบกว่าใคร ๆ มันอยู่สูงจากพื้นโลกตั้ง ๑๕ ไมล์หรือกว่านั้น เราจะได้ยินเสียงมันได้อย่างไรล่ะครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ค้อนปะหลับปะเหลือก

“ต้องว่าบัดชบด้วยเราอะ ประเดี๋ยวพอด่าแหลกไปเลย”

คณะพรรค ๔ สหาย และพวกคนใช้ชายหญิงที่บ้าน “พัชรภรณ์” ยังคงยืนจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์กันในเรื่องงานผีนี้ นายแพทย์หนุ่มรีบกลับห้องถ่ายรูปมาจากเจ้าแห้วแล้วพาตัวเดินกลับขึ้นไปบนตึก เตรียมล้างฟิล์มอัดรูปที่ถ่ายไว้ เพื่อประโยชน์ในการค้นคว้าหาความจริงในเรื่องงานผีต่อไป

ในคืนวันนั้นเอง

เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น.เศษ สีสหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิมวัย และเจ้าแห้ว ได้มาชุมนุมกันพร้อมหน้าภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์

ทุกคนกำลังจ้องมองบนดูแผ่นภาพที่ผนังตี๊กด้วยความสนใจยิ่ง มันเป็นภาพงานผีขยาย ๑๘ นิ้ว ซึ่งดร.ดิเรกถ่ายด้วยกล้องถ่ายรูปพิเศษของเขา โดยใช้เลนส์เทเลโฟโต้ดูภาพที่อยู่ไกลให้เข้ามาใกล้

บัดนี้คณะพรรคสี่สหายเริ่มสนใจในเรื่องงานผีหรืองานบินแล้ว เมื่อทุกคนได้เห็นภาพนี้

นายแพทย์หนุ่มได้อธิบายให้คณะพรรคของเขาฟัง

“ดู-ทางสีขาวที่เราองไม่เห็นด้วยตาเปล่า ปรากฏอยู่ตอนหลังของพาหนะภาคเป็นเส้นเล็ก ๆ ย่อมแสดงให้เห็นว่า งานผีสามารถบินได้ด้วยเครื่องยนต์ไอพ่นที่มีกำลังสูงมาก แต่มันอยู่ในระยะสูงถึง ๑๕ ไมล์ จึงไม่มีใครได้ยินเสียงของมัน”

เสียงหวนซึกเลื่อมใสบ้างแล้ว

“เอ! หรือมันบินมาจากดาวนพเคราะห์จริง ๆ”

ดร.ดิเรกหัวเราะ

“อ้อใจ๋นี่ เชื้อไอเถอะ ยูอย่าสงสัยอะไรเลย เพดานบินของงานผีเครื่องบินธรรมดาไม่ถึงแน่ ต่อให้นักบินใช้ออกซิเจนช่วยในการหายใจก็บินไม่ได้สูงเท่านี้”

เจ้าคุณปัจฉิมวัย พุดขึ้นอย่างเป็นทางการ

“ถ้ามันบินเตี้ย ๆ สักร้อยเมตรน่ากลัวเสียงของมันคงดังมากทีเดียว”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

“แน่นอนครับ พื้นแผ่นดินต้องสั่นสะเทือนไปทั่ว บางทีกระเบื้องบนหลังคาอาจจะแตกร้าว เพราะความสั่นสะเทือนก็ได้”

ดร.ดิเรก ชี้ให้ดูภาพงานผีลำหนึ่ง

“เห็นไหม ขอให้พวกเราดูให้ดี พาหนะภาคนี้มีลวดลายคล้ายกับเปลือกหอยแครง กันมันใจร้อยเปอร์เซ็นต์ มันจะต้องมาจากดาวดวงใดดวงหนึ่ง มันจะพยายามค้นคว้าหาความจริงในเรื่องงานผีให้ได้ในเร็ว ๆ นี้ และบางที...มันอาจจะติดต่อกับมนุษย์ในงานผีได้”

พลว่า “ถ้าแกทำได้สำเร็จ แกจะเป็นคนที่มีชื่อเสียงมากที่สุดทีเดียว”

“ออไรน์ ออไรน์ พวกแกคงรู้ดีแล้วว่า คนอย่างกัน ด็อกเตอร์ดิเรกไม่เคยทำอะไรไม่สำเร็จ ฮะ ฮะ
ท่านมหाराชาจันทรกุมาร...”

“เฮ้ย ๆ ๆ “ นิกกร้องลั่น “มหाराชามาอีกแล้ว”

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะขำพร้อม ๆ กัน ต่อจากนั้นก็วิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องงานผี
เสียงหวนเสียงมางันหน้าโต๊ะเครื่องรับส่งวิทยุ พอเปิดสวิทช์เครื่องนายแพทย์หนุ่มแลเห็นเข้าก็
ร้องลั่น

“เฮ้! อย่าเล่น”

อาเสี่ยชักฉิว

“แหม-งกจริงว๊วย ประเดี๋ยวพ่อจับทุ่มพังไปเลย วิทยุเครื่องนี้ราคาเท่าไรวะ”

ดร.ดิเรกเดินเข้ามาหาгимหงวน ทุกคนก็ตารมมาห้อมล้อมโต๊ะเครื่องรับส่งวิทยุ นายแพทย์หนุ่ม
อธิบายให้อาเสี่ยทราบ

“ไม่ได้งกหรอกเพื่อน แกรู้ใหม่ว่าวิทยุเครื่องนี้เป็นเครื่องที่รับและส่ง ซึ่งกันสร้างขึ้นเป็นพิเศษ
นอกจากนี้ยังเป็นโทรภาพในตัว รับสถานีไหนก็เห็นภาพสถานีนั้น การใช้เครื่องลำบากมาก”

อาเสี่ยยิ้มออกมาได้

“จั้นเรอะ ไม่บอกให้รู้นี่หว่า ไหนแกลองเปิดรับสถานีต่างประเทศให้กันฟังสักแห่งซี รับอเมริกา
โดยตรงได้ไหม?”

ดิเรกพยักหน้า

“ออไรน์ รับได้แน่นอน แต่เวลา ๒ ทุ่มของเราเป็นเวลาเข้ามิดของอเมริกา เห็นจะไม่มีสถานีไหน
ส่งหรอก กันจะรับสถานีใกล้ ๆ บ้านของเราให้แกฟังก่อน”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานรับฟังสถานี นิว เดลี ที่อินเดียเป็นยังไงครับ”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแป้น

“โอ เค.”

ครั้นแล้ว ดร.ดิเรกก็จัดแจงเปิดเปิดสวิทช์หมุนอะไรต่ออะไรยุ่งไปหมด เพียงครู่เดียว เสียงเพลง
แขกก็ดังกังวานขึ้นทันที แล้วภาพในจอเล็ก ๆ ก็ปรากฏขึ้น

มันเป็นภาพวงดนตรีอินเดียวงหนึ่ง แลเห็นนักดนตรีและทุกสิ่งทุกอย่างภายในห้องส่งกระจาย
เสียงอย่างชัดเจน คนตีกลองหลับหูหลับตาตีเสียงสนั่นหวั่นไหว คนตีฉาบหวดเครารุงรังลอยหน้าลอยตา
เจิบ ๆ นักร้องหลายคนร้องเพลงเสียเร็วอีก ต่างคนต่างจำเอา ๆ ไม่ต้องรอกัน

พล, นิกร, กิมหงวน, กับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และเจ้าแห้วต่างตื่นตื่นไปตามกัน ภาพที่เห็นชัดเจน แจ่มใสดีกว่าเครื่องวิทยุโทรภาพมาก ไม่ผิดอะไรกับภาพยนตร์ และเมื่อดร.ดิเรกเร่งเครื่อง เสียงเพลงแขกก็แทบจะทำให้เป็นบ้าตาย

“พอ – พอไวย” ท่านเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ร้องลั่น “แก้วหูจะแตกแล้ว ปิดเสียที”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะก๊าก เอื้อมมือปิดเครื่องวิทยุของเขา ใครต่อใครถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อม ๆ กัน

“อ้ออ้อ เพราะซันเข้าใส่ไปเลย” อาเสี่ยพูดเสียงหัวเราะ “เพลงอะไรระหมอ จังหะถึงได้เร็วอย่างนี้”

“เพลงแขกเดิมอย่างไรล่ะ ถ้าเป็นเพลงแขกสากลหรือเพลงสมัยใหม่ กันรับรองว่าแกฟังแล้วเคลิบเคลิ้มไปเลย บังเอิญวันนี้เขาส่งเพลงแขกแบบเก่า”

พลยกมือตอบว่า ดร.ดิเรก

“รับสถานีอื่น ๆ เถอะวะ กันตื่นตื่นสนใจกับเครื่องวิทยุของแกมากที่สุดคนเดียว แกนี่มันทวดมาเกิดเสียแล้ว”

ดร.ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“แกคอยดูนะพล กันจะค่อย ๆ หาค้นที่ละน้อย แล้วแกจะเห็นภาพในจอต่าง ๆ กัน เป็นต้นว่าส่งจากห้องเดินเรือทะเล ส่งจากเครื่องบิน ส่งจากรถยนต์ตำรวจ กระแสร์คลื่นของใครเข้าเครื่องรับนี้ จะต้องเห็นคนส่งและสถานีส่งทุกแห่งไป”

ทุกคนเงยบกริบไม่มีใครพูดอะไรอีก ดร.ดิเรกจัดแจงเปิดสวิทช์เครื่องรับส่งของเขาค้นหาสถานีต่าง ๆ เริ่มด้วยขนาดคลื่น ๑๓ เมตร สีสหายแปลกใจไปตามกัน ภาพในจอปรากฏพนักงานส่งวิทยุตามส่วนต่าง ๆ ของโลก ซึ่งส่งเป็นโคทโทรเลย บางแห่งก็เป็นสถานีกระจายเสียงกำลังร้องรำทำเพลงกัน

หลายต่อหลายสถานีผ่านไปแล้ว พอเปลี่ยนคลื่นมากกว่า ๑๓ เมตรเพียงเล็กน้อย ภาพในจอโทรภาพก็ทำให้ทุกคนยืนตะลึง

“มายก๊อด!” ดร.ดิเรกร้องสุดเสียง

คณะพรรคสี่สหาย จ้องตาเขม็งมองดูภาพในจอสถานีส่งแห่งนี้ที่อยู่ในห้องโลหะสี ซึ่งเต็มไปด้วยเครื่องยนต์กลไก แลเห็นคน ๓ คนนั่งอยู่ที่เก้าอี้ชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นเก้าอี้แบบแปลกที่สุดในโลก เครื่องโทรภาพของนายแพทย์เป็นเครื่องโทรภาพที่ปรากฏสีต่าง ๆ ตามความจริงเหมือนดูภาพยนตร์สีธรรมชาติ ดังนั้นคณะพรรคสี่สหายจึงแลเห็นสีสรรต่าง ๆ ตามความจริงทุกประการ

มนุษย์ ๓ คน ที่ปรากฏในโทรภาพรูปร่างสูงใหญ่ผิดปกติ แต่งกายผิดแผกกว่ามนุษย์ในพิภพนี้ ทั้ง ๓ คน สวมเสื้อเกราะสีทองเป็นเกร็ดเหมือนเกร็ดปลาขนาดใหญ่ ศีรษะสวมเกราะเงินปิดใต้คางแต่แล

เห็นใบหน้าอันชัดเจน สวมกระโปรงสั้นสีเงินยาวแค่เข่า สวมสนับแข้งแบบนักรบโรมันในอดีต ข้อมือและ
ทำนองของแซนรัดคาคด้วยแผ่นเงินกว้างประมาณ ๓ นิ้วฟุต

นัยน์ตาของ ดร.ดิเรก เป็นประกายแจ่มใสผิดปกติ ใบหน้าแดงระเรื่อด้วยความตื่นตื้นตันดี
เหลือที่จะกล่าว

ก่อนอื่น เขารีบมองดูหน้าปัดจำขนาดคลื่นไว้ทันที แล้วดิเรกก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“สำเร็จ! ฝรั่งเป็นสำเร็จแล้วโว้ย วู้ป! ในที่สุดต็อกเตอร์ดิเรก ได้สามารถมองเห็นมนุษย์ผู้มาจาก
ดวงดาวซึ่งอยู่ภายในจอพาหนะภาคหรือจานผีของเขาแล้ว”

มนุษย์ประหลาดคนหนึ่ง กำลังเคาะวิทยุด้วยรหัสของเขาซึ่งไม่อาจจะแปลได้ คณะพรรคสี่
สหายต่างได้ยินเสียงสั้นยาวดังอยู่ตลอดเวลา อีก ๒ คนมองดูอยู่ข้าง ๆ

พล, นิกร, กิมหงวน กับเจ้าคุณปัจฉิม และเจ้าแห้วตื่นตื่นไปตามกัน นายพัชราภรณ์ยกมือ
จับแขนนายแพทย์หนุ่มแล้วพูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“ใช่แน่หรือดิเรก”

“อไรไร” นายแพทย์หนุ่มพูดเสียงหัวเราะ “แกคิดดูซิ ชาวโลกของเรารูปร่างสูงใหญ่โตเช่นนี้
หรือ ตละคนสูงไม่ต่ำกว่า ๘ ฟุต นั่นหมอนั่นลุกขึ้นยืนแล้ว ก็นึกว่าน้ำหนักตัวของเขาไม่ต่ำกว่า ๑๒๐
กิโลกรัม ภาพที่เราเห็นคือห้อง ๆ หนึ่งในจานผี แกได้ยินเสียงเครื่องยนต์ใหม่ละ ครางกระหึ่มเบา ๆ
ตลอดเวลา แสดงว่าเสียงเครื่องยนต์ลอดเข้ามาในห้องนี้ได้บ้างแต่ไม่มากนัก”

อาเสี้ยกิมหงวนเต็มไปด้วยความตื่นตื้น

“แกลองติดต่อกับเขาดูซิ ดิเรก ถึงพูดกันไม่รู้เรื่องก็ให้เขารู้ว่าเรากำลังติดต่อกับเขา”

“แน่นอน ก็น่าจะติดต่อกับเขาเดี๋ยวนี”

นายแพทย์หนุ่มทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ ยกมือเคาะเครื่องส่งวิทยุโทรเลขทันทีด้วยรหัสสากล

“...ที่นี้สถานีวิทยุแห่งหนึ่งแห่งโลกราหู...ที่นี้สถานีวิทยุแห่งหนึ่งแห่งโลกราหู...นั่นที่ไหน...ท่าน
ส่งมาจากพาหนะภาคไซไหม”

ที่จอโทรภาพ อาคันตุกะผู้มาจากดวงดาวต่างแสดงกิริยาตื่นตื้นตันดีไปตามกัน คนหนึ่งยก
ไมโครโฟนมาตั้งข้างหน้า แล้วพูดกันแจ่มแจ้งด้วยภาษาแห่งชาวโลกซึ่งไม่มีใครฟังรู้เรื่อง

แล้วหนึ่งในสามคน ซึ่งมีที่ท่าเป็นผู้บังคับการพาหนะภาคล่านั้นก็พูดด้วยไมโครโฟนทันที

“กะฮึดชะบ๊ะ...กาลุสชะบ๊ะ”

อาเสี้ยหัวเราะก๊าก

“เฮ้ย...มันพูดภาษาเยอรมันโว้ย ไมโครโฟนอยู่ไหน ก็น่าจะพูดกับเขาเอง”

ดร.ดิเรกยกไมโครโฟนพิเศษขนาดจิ๋วมาตั้งข้างหน้ากิมหงวน ลากเก้าอี้ตัวหนึ่งมานั่งข้างนายแพทย์หนุ่ม แล้วพูดไมโครโฟนติดต่อกับอาคันตุกะแห่งโลกเขาทันที

“ฮัดชะวะะ กะฮีดชะปะะ”

นิกรแหกปากหัวเราะลั่น

“ภาษาตะหวักตะบวยอะไรของแกวะ ไอ้หงวน เห็นไหม – ไอ้พวกจานผี ๓ คน กำลังทำหน้าที่เหยเกไปตามกัน เพราะมันแปลภาษาที่แกพูดไม่ออก”

เสี่ยหงวนหันมาทำตาเขียวกับนายจอมทะเล้น

“มันจะแปลออกได้ยังไงวะ กันพูดเองกันยังแปลไม่ออกนี่หว่า”

คณะพรรคสี่สหายเจียบกริบ เมื่อทางฝ่ายจานผีพูดมา

“กะฮิวะปะะ กาลุสชะปะะ (ที่นี้ยานฟ้าแห่งชาวโลกพระอังคาร)” อะยุตทะยะ อะดัดดี ชะบีดฮีด กาลุสชะปะะ (เจามาด้วยสันถวไมตรี)

“เฮ้ย” เสี่ยหงวนตะโกนลั่น “ลำบากนักก็พูดภาษาไทยเถอะวะพี่ชาย พวกแกพูดภาษาไทยได้ไหมล่ะ”

จากจอโทรทัศน์

นักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมแห่งโลกพระอังคารทั้ง ๓ คน ต่างยิ้มแยมแจ่มใสไปตามกัน คนหนึ่งเอื้อมมือกดปุ่มสวิทช์หลาย ๆ อัน ทันใดนั้นเอง ภาพของคณะพรรคสี่สหายก็ปรากฏขึ้นที่ผนังสีเงินของจรวดยานนั้น เป็นภาพที่แจ่มใสชัดเจนมองเห็นถนัดมาก

บัดนี้ ชาวโลกพระอังคารกับชาวโลกมนุษย์ได้เริ่มติดต่อกันแล้ว นับว่า ดร.ดิเรกเป็นคนแรกที่ได้รู้ความจริงว่า จานผีหรือจานบินคือยานฟ้าหรือพาหนะกาศของชาวโลกพระอังคารที่เดินทางมาเยี่ยมโลกเรา

ฝ่ายโลกพระอังคารพูดมาอีก

“กะฮีดชะปะะ...กาลุสชะปะะ”

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วย่น

“ไอ้บ้า ฟังไม่รู้เรื่องโว้ย”

ชาวโลกพระอังคารทั้ง ๓ คนต่างหัวเราะลั่นพร้อม ๆ กัน แล้วเขาก็พูดโต้ตอบกับคณะพรรคสี่สหายด้วยภาษาไทยแปร่ง ๆ

“สวัสดีสี่สหายรัก ท่านออกจะหยาบคายต่อข้าพเจ้ามากไปหน่อย ท่านผู้เจริญ...เราคือทูตสันถวไมตรีของชาวโลกพระอังคาร ซึ่งเดินทางมาเยี่ยมเยือนพิภพของท่าน”

“เฮ้ย – มันพูดไทยได้โว้ย ว้า – ชายหน้าเขาจริง”

ดร.ดิเรกดีใจแทบจะเป็นบ้า บกไมโครโฟนมาพูดโต้ตอบกับชาวโลกพระอังคารทันที

“ฮัลโหล...ท่านผู้มีมันสมองยอดเยี่ยม ฮัลโหลเราชาวโลกเราขอต้อนรับพวกท่านด้วยไมตรีจิต”

“ขอบใจ ท่านชาวโลกเรา ข้าพเจ้าและพรรคพวกของเราได้เดินทางมายังโลกท่านหลายสิบ ครั้งแล้ว แต่เราไม่สามารถจะติดต่อกับพวกท่านได้ จึงไม่กล้านำยานฟ้าของเราลงดิน เพราะทราบดีว่า มนุษย์แห่งนี้โหดร้ายทารุณมาก ชอบเบียดเบียนข่มเหงกัน ชอบรบพุ่งฆ่าฟันกัน เราไม่กล้าบินลงมาต่ำก็ เพราะกลัวถูกยิง และถ้าเรานำยานฟ้าลงดินพวกท่านอาจจะจับพวกเราฆ่าเสียก็ได้”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแห้ง ๆ มันเป็นความจริงตามที่ชาวโลกพระองค์ผู้ประณามโลกของเรา

“ข้าพเจ้า ตีอกเตอร์ดิเรกขอรับรองด้วยเกียรติยศถ้าท่านนำพาหนะภาคของท่านบินลงในพระราชอาณาจักไทย ท่านจะได้รับความปลอดภัยทุกประการ และท่านจะได้รับการต้อนรับจากประชาชนคนไทยอย่างดีที่สุด สหายรักผู้ต่างโลก ท่านเป็นใคร ทำไมท่านถึงพูดภาษาไทยได้ ข้าพเจ้าแปลกใจมาก”

“ข้าพเจ้าคือนิรุฑ ผู้บังคับการยานฟ้าลำนี้ ข้าพเจ้าเป็นศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญในวิชาแห่งพิภพของเรา สองคนนี่คือผู้ช่วยของข้าพเจ้า...วิซซู กับสัจจะ”

นิกรก้มหน้าลงพูดไมโครโฟนบ้าง

“ท่านมากันเพียง ๓ คนเท่านั้นละหรือ”

“มิได้ เรามากัน ๕ คน นอกจาก ๓ คนนี้แล้ว ยังมีนักบินกับผู้ช่วยอีกคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ในห้องบังคับการติดกับห้องนี้ สหายเอ๊ย เราพูดภาษาชาวโลกของท่านได้ทุกภาษา ซึ่งเราเรียนจากโลกเราโดยทางวิทยุโทรภาพ และภาษาหนึ่งใช้เวลาเรียนเพียงชั่วโมงเดียว สมองของเราก็จำได้ การเรียนก็จากเสียงคนพูดนั่นเอง”

คณะพรรคสี่สหาย ต่างตื่นตื่นยินดีเหลือที่จะกล่าว ต่อจากนั้น ดร.ดิเรกก็แนะนำชาวโลกพระองค์ผู้รู้จักกับพรรคพวกของเขาเป็นรายตัว

มิตรภาพระหว่างชาวโลกพระองค์ผู้กับคณะพรรคสี่สหายได้เริ่มพุกตัวขึ้นแล้ว และสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว ต่างฝ่ายต่างโอภาปราศรัยกันเป็นอย่างดี

นิรุฑเล่าให้ฟังว่า เขากับพวกนักบินแห่งโลกพระองค์ผู้ได้เดินทางไปโลกมนุษย์เป็นครั้งแรกเมื่อต้น พ.ศ.๒๔๙๓ แต่แล้วก็ไม่กล้านำยานฟ้าลง นอกจากบินวนเวียนทั่วโลกหลายรอบแล้วก็เดินทางกลับไป

พาหนะภาคหรือจานผีนี้สร้างด้วยโลหะธาตุชนิดหนึ่งซึ่งไม่ไหม้ไฟ เป็นโลหะผสมเหนียวแน่นกว่าเหล็กกล้า แต่มีน้ำหนักเบาเหมือนอะลูมิเนียม จานผีสร้างโดยคณะวิศวกรชั้นเยี่ยม ใช้เครื่องยนต์ไอพ่นโดยไม่ต้องใช้เชื้อเพลิง สามารถบินได้ในบรรยากาศชั่วโมงละ ๑,๕๐๐ ไมล์ และเมื่อพ้นความดึงดูดของโลก จานผีจะบินได้เร็วถึงชั่วโมงละ ๒๐๐,๐๐๐ ไมล์ เพราะไม่มีอะไรต้านทาน ดังนั้นการเดินทางมาโลกมนุษย์จึงใช้เวลาเพียงไม่กี่วัน และไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงน้ำมันเชื้อเพลิง ส่วนอาหารที่นำมาเป็นอาหารพิเศษ ทำ

เป็นเม็ดขนาดแอลไฟริน มีหนึ่งกินคนละ ๒ เม็ดเท่านั้น น้ำจืดผลิตได้เองในจรวดยาน ใช้กินและอาบได้ไม่ต้องประหยัด

นิรุฒเล่าให้ฟังว่า พิภพพระอังคารคือสะเก็ดหินหนึ่งที่แตกไปจากดวงอาทิตย์เช่นเดียวกับโลกเรา แต่เกิดก่อนโลกเราประมาณสี่ล้านปี ดังนั้นโลกพระอังคารจึงเย็นกว่าโลกเรา คุณสมบัติของโลกพระอังคารหนาวกว่าขั้วโลกเหนือของเราถึง ๑๐ เท่า และวิทยาศาสตร์เท่านั้นที่ช่วยให้ชาวโลกพระอังคารมีชีวิตอยู่ได้ เพราะสามารถบังคับธรรมชาติด้วยอำนาจประมานูนั่นเอง โลกพระอังคารไม่ได้แบ่งแยกเป็นหลายชนิดหลายภาษา เป็นชาติเดียวกัน พูดภาษาเดียวกันทั้งนั้น ใช้ระบอบการปกครองแบบชาติอธิปไตย อำนาจสูงสุดย่อมมาจากปวงชน ไม่ใช่ประชาธิปไตยที่ราษฎรถูกเหยียบหัวด้วยท๊อบบูต มีคณะรัฐบาลที่มั่นคงแข็งแรงที่ไม่รู้จักกอบโกยเงินเข้ากระเป๋า ทุกคนทำงานเพื่อโลกของตน ชาวโลกพระอังคารมีความเจริญในด้านศิลปวิทยาการดีกว่ามนุษย์ในโลกมากมายนัก ศาสตราจารย์หรือนักวิทยาศาสตร์ยอดเยี่ยมแห่งโลกมนุษย์จะมีความรู้ขนาดเด็กนักเรียนเทศบาลในโลกพระอังคารเท่านั้น

ชาวโลกพระอังคาร เคยรบราฆ่าฟันกันมากต่อมาก เมื่อสมัยล้านปีแล้ว บัดนี้มีแต่ความร่มเย็นเป็นสุข พืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ ค่าของการครองชีพถูกมาก กว้างเตี้ยผัดจานละสตางค์เดียว รถยนต์แก๊งขนาดบูด คันละ ๒ บาท ไซ้ไก่ ๒๕ ฟองหนึ่งสตางค์ ไซ้เป็น ๔๐ ฟองต่อสตางค์ เนื้อหมูกิโลละ ๒ สตางค์เท่านั้น ซื้อมันแดงหนึ่งกิโล แกรมมันหมูให้เปล่า ๆ หนึ่งกิโล เสื้อผ้าแพรพรรณเครื่องอุปโภคบริโภคถูกมาก โลกพระอังคารมีความสุขสนุกสนานเหมือนกับเมืองสวรรค์ การยิ้มสตางค์กันใช้ไม่ปรากฏ เพราะเงินเดือนแพง แต่ของถูก ขนาดเสมียนชั้นจัตวาได้เงินเดือนคิดเป็นเงินไทยเดือนละหมื่นบาท

นิรุฒเล่าต่อไปอย่างน่าฟัง

ชาวโลกพระอังคารไม่มีคำว่าคอร์รัปชัน และปราศจากใจผู้ร้าย นักแข่งหาทำยาไม่ได้เลย พวกก๊วยหรือพวกควาบอยก็ไม่มี เพราะทุกคนยึดมั่นอยู่ในสัมมาอาชีวะของเขา ตำรวจและทหารรักใคร่กันเหมือนพี่น้องคลานตามกันมา การเบ่งไม่ปรากฏ คนร้ายในเครื่องแบบก็ไม่มี เพราะชาวโลกพระอังคารเคารพนับถือเครื่องแบบต่าง ๆ

นิรุฒเล่าว่า พลเมืองแห่งโลกพระอังคารมีจำนวนสองพันห้าร้อยล้าน และไม่มีคนต่างดาวเพราะเป็นชาติเดียวกันหมด ไฟฟ้าที่โลกพระอังคารไม่เคยดับ น้ำประปาไหลเหมือนน้ำตก เสือกปีปเข้าไปที่กอกกระซากออกมาเต็มปีปพอดี ถนนหนทางสะอาดเรียบร้อย ทุกบ้านมีเครื่องทำความร้อน

ในด้านการปกครอง รัฐบาลถือเอาการศึกษาของพลเมืองเป็นใหญ่ มหาวิทยาลัยมีทุกจังหวัด ๆ ละหลายแห่ง โรงเรียนในโลกพระอังคารมีมากเท่ากับโรงแรมในโลกมนุษย์ ทุกคนเรียนฟรี รัฐบาลไม่วิตกว่าถ้าพลเมืองฉลาดจะปกครองยาก จึงทุ่มเทงบประมาณการศึกษาให้มากกว่าอย่างอื่น ชาวโลกพระอังคารจึงเฉลียวฉลาดเพราะมีการศึกษาสูง

นิรุทว่า ทางรัฐบาลได้ส่งเขานำฝูงจานผีมาเยี่ยมโลกธาหุ รวม ๓ ครั้งทั้งครั้งนี้
เป็นเวลาเกือบ ๔ ชั่วโมง ที่คณะพรรคสี่สหายได้สนทนากับคณะของนิรุท จานผีทั้ง ๓ เครื่องคง
บินวนเวียนอยู่เหนือประเทศไทยตลอดเวลา

ตอนสุดท้ายนิรุทกล่าวว่า

“สหายรัก ข้าพเจ้าอยากจะทำยานฟ้าร่อนลงในที่ราบแห่งใดแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ นี้ ท่านจะให้
ความช่วยเหลือแก่ข้าพเจ้าได้ไหม?”

ดร.ดิเรกรับรับคำทันที

“โอ.เค. นิรุท โปรดบอกมาเถิดว่า ท่านจะให้พวกเราช่วยอะไรท่านได้บ้าง เรายินดีที่จะให้ความ
ช่วยเหลือท่านทุกสิ่งทุกอย่าง”

นิรุทยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม มองเห็นจากจอโทรทัศน์อย่างถนัด

“คั้งแรกคือความปลอดภัยของข้าพเจ้า ที่พูดเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่า พวกเรากลัวตายหรอก
แต่ถ้าชาวโลกธาหุทำร้ายเรา เราก็จำเป็นต้องต่อสู้ป้องกันตัว หากเราใช้อาวุธพิเศษของเราแล้ว ชาวโลกธาหุก็
จะล้มตายเป็นมุยผง บ้านเมืองจะพินาศสิ้นด้วยอำนาจอาวุธร้ายของเรา”

พล พัทธภรณ์ พูดขึ้นทันที

“ถ้าเช่นนั้น เราจำเป็นต้องขอเวลาสัก ๒ วัน เพื่อเราจะได้ติดต่อแจ้งให้ทางการตำรวจและ
ทหารทราบว่าท่านจะนำฝูงบินจานผีร่อนลงในประเทศไทย ตำรวจและทหารจะได้ไม่เข้าใจผิด ส่วนในด้าน
ประชาชน เราจะแถลงให้ทราบทางหนังสือพิมพ์”

“ดีมาก สหายรัก เมื่อท่านรับรองเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็จะบินท่องเที่ยวไปทั่วโลก อีก ๒ วันจึงจะ
กลับมาประเทศไทย แต่ว่า...ข้าพเจ้าจะนำจานผีของข้าพเจ้าลงที่ไหนล่ะ ข้าพเจ้าจะลงไปยังโลกของท่าน
เพียงเครื่องเดียวเท่านั้น เพราะอีก ๒ เครื่องที่มาด้วย ได้เดินทางกลับโลกพระอังคารแล้วเมื่อตอนเย็นวันนี้
เอง”

คณะพรรคสี่สหายหันมาปรึกษากัน

“ลงที่ไหนดีล่ะครับ” นิกธามเจ้าคุณปัจจุบันฯ “จานผีมันใหญ่โตมาก เนื้อที่ขนาดสนาม
ฟุตบอลก็คองพอ”

เจ้าคุณปัจจุบันฯ นิ่งคิด

“สนามหลวงดีไหม?”

ดร.ดิเรกเห็นพ้องด้วย

“ออไรน์ ออไรน์ สนามหลวงเป็นเหมาะที่สุด ประชาชนและพวกหนังสือพิมพ์จะได้ไปคอย
ต้อนรับมนุษย์จานผีหรือผู้มาจากดวงดาว”

พลว่า “แล้วเราก็จะรับนิรุษกับคณะของเขาที่พักอยู่ที่บ้านเราในฐานะที่เป็นแขกผู้มีเกียรติของเรา”

นิกรยิ้มแป้น กล่าวขึ้นทันที

“ตกลงไว้ย รวยกันคราวนี้แหละวะเรา เราเก็บเงินค่าชมคนโลกพระอังคารเพียงคนละ ๑๐ บาท ประชาชนก็คงจะหลั่งไหลมาดูทุกสารทิศ วันหนึ่งคงได้เงินนับแสน”

ดร.ดิเรก พูดกับชาวโลกพระอังคาร

“สหายรัก สถานที่ที่ท่านจะนำยานฟ้าลงนั้น คงไม่มีที่ใดเหมาะไปกว่าสนามหลวงอีกแล้ว ข้าพเจ้าจะรีบติดต่อกับทางการโดยเร็วที่สุด จัดแจงขออนุญาตให้เรียบร้อย อย่างไรก็ตามรัฐบาลก็ต้องร่วมมือกับพวกเราอย่างเต็มที่”

“สนามหลวง...ข้าพเจ้ามองเห็นแล้ว ดีทีเดียว ยานฟ้าของข้าพเจ้าขึ้นและลงแบบแฮลิคอปเตอร์ ไม่ต้องวิ่งไปตามพื้นดินเหมือนเครื่องบินทั้งหลาย”

ดิเรกว่า “วันพุธ ๑๖.๐๐ น. ตรง ข้าพเจ้าจะกลับมาให้ทันเวลาพอดี และจะบินทัศนาวัตรกรุงเทพฯ เสียก่อนในระยะต่ำ เพื่อให้ประชาชนได้มองเห็นงานฝีมืออย่างถนัดชัดเจน”

คณะพรรคสี่สหายได้ปรึกษาหารือกับนิรุษและคณะของเขาต่อไป เมื่อนัดหมายกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว การติดต่อทางวิทยุโทรภาพระหว่างชาวโลกพระอังคาร กับชาวโลกราหูก็สิ้นสุดลง ต่างฝ่ายต่างปิดเครื่องรับส่งวิทยุ

ภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์เจียบสด พล, นิกร, กิมหงวน, เจ้าคุณปัจฉินึกฯ กับเจ้าแห้วต่างหันมามองดูนายแพทย์หนุ่ม

“ยังไงพวกเรา” ดิเรกพูดยิ้ม ๆ “เมื่อตอนสายพวกแกยิ้มเยาะกัน หว่ากันมีสติไม่ใคร่ดี เชื่อว่างานฝีมือเป็นจรวดยานที่มาจากดาวดวงอื่น เดียวนี้พวกแกเห็นความสามารถของกันแล้วไม่ใช่หรือ”

นายจอมทะเล้นพยักหน้ารับทราบ

“จริงไว้ยอมอ แกเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลก พับฝ่าเถอะวะ ฝรั่งก็สู้แกไม่ได้”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแก้มแทบแตก

“พຼ່งนี้เราต้องช่วยกันวิ่งเต้น ให้คุณพ่อไปติดต่อกับทหารเพื่อแจ้งให้เขาทราบว่า มนุษย์แห่งโลกพระอังคารจะนำงานฝีมือลงสนามหลวง ในตอนเย็นวันมะรืนนี้”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ รีบรับปากทันที

“เอา-ได้ พ่อจะจัดการขออนุญาตตำรวจและทหารเอง”

พลว่า “ถ้าเผื่อเขาไม่อนุญาตล่ะครับ”

“แล้วกัน อย่างนี้เรียกว่าเป็นเกียรติของประเทศที่มีชาวโลกอื่นมาเยี่ยม ทำไมเขาจะไม่อนุญาต
เถอะน่า พอพูดกันได้ นายทหารผู้ใหญ่โดยมากเคยอยู่ในบังคับบัญชาของอามาแล้วทั้งนั้น นายตำรวจใหญ่
ๆ อากักรู้จักชอบพอกันแทบทุกคน”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“ดีแล้วครับ เมื่อคุณพอรับหน้าที่นี้ พวกเราก็จะแยกย้ายกันไปติดต่อกับพวกหนังสือพิมพ์ตาม
โรงพิมพ์ต่าง ๆ ให้เขาลงเป็นข่าวให้ ผมจะเอารูปถ่ายยานฟ้าหรือจานผีไปมอบให้เขาด้วย”

หนังสือพิมพ์รายวันชั้นดีหลายฉบับ ต่างลงข่าวที่เกี่ยวกับจานผีหรือจานบินอย่างครึกโครม ดร.
ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ นักวิทยาศาสตร์ผู้เรื่อรนามของโลก สามารถติดต่อกับมนุษย์จานผีได้แล้ว ด้วยวิทยุโทร
ภาพพิเศษของเขา จานผีไม่ใช่อาวุธลับของรัสเซีย และไม่ใช่เครื่องบินที่ใช้กำลังไฟฟ้าดังที่เข้าใจกัน แต่จาน
ผีคือยานฟ้าของชาวโลกพระอังคาร ที่เดินทางมาจากดวงดาวอันไกลโพ้น ด้วยความสามารถในทาง
วิทยาศาสตร์อันยอดเยี่ยมของพวกเขา

หนังสือพิมพ์ได้ลงภาพจานผีที่ดร.ดิเรกถ่ายไว้ได้ นายแพทย์หนุ่มได้เล่าให้บรรณาธิการ
หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งฟังโดยละเอียดในเรื่องราวที่เกี่ยวกับจานผี หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นได้เสนอข่าวอย่างยื
ยาว ผู้บังคับการยานฟ้าที่ดร.ดิเรกติดต่อกับชื่อนิรุช เป็นนักวิทยาศาสตร์แห่งโลกพระอังคารคนหนึ่ง

ยานฟ้าของชาวโลกพระอังคารจะร่อนลงสนามหลวงในตอนเย็นวันพุธนี้เวลา ๑๖.๐๐ น. ดร.
ดิเรกกับคณะของเขาเตรียมการต้อนรับชาวโลกพระอังคารอย่างเต็มที่ และขณะนี้ นายแพทย์หนุ่มได้วิ่งเต้น
ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ทหารและตำรวจแล้ว เพื่อชี้แจงให้ทราบว่าจะเดินทางมาด้วยสันถวไมตรี จานผีมา
จากโลกพระอังคาร ไม่ใช่มาจากดินแดนส่วนใดส่วนหนึ่งของโลกเรา

เมื่อหนังสือพิมพ์ได้เสนอข่าวนี้ให้ประชาชนทราบ ประชาชนทั้งหลายก็เห็นว่ามันเป็นเรื่องชวน
หัวขานตลก ไม่มีใครยอมเชื่อว่า จานผีเป็นพาหนะภาคที่เดินทางมาจากโลกพระอังคาร แม้กระทั่งพวก
หนังสือพิมพ์ก็เขียนข่าวเป็นเชิงว่า ดร.ดิเรกอาจจะคลุ้มคลั่งไม่สบายเนื่องจากอากาศร้อนจัดหรือม่ายก็ใช้
ความคิดมากเกินไป

เหตุผลที่ไม่มีใครยอมเชื่อถือก็เพราะว่า มนุษย์ชาวโลกพระอังคารพูดภาษาไทยได้ ซึ่งมันออก
จะเกินความจริงไปสักหน่อย และมันตะเป็นไปได้อย่างไร ดาวพระอังคารอยู่ห่างไกลจากโลกเรามากมายนัก
รวมความแล้วประชาชนอ่านข่าวของดร.ดิเรกอย่างขบขัน คล้ายกับอ่านเรื่องชวนหัว ส่วนรูปถ่ายจานผีของ
ดิเรก มีผู้ยืนยันว่านายแพทย์หนุ่มคงจะถ่ายภาพหอยแครงในระยะใกล้ ๆ สัก ๓ ตัว และด้วยเทคนิคการ
ถ่ายรูปของเขา ทำให้เห็นก้อนเมฆและทางคว้นสีชาวด้านหลังของจานผีนั้นเลื่อนลง เท่าที่ประชาชนแลเห็น
จานผีในท้องฟ้า ก็ปรากฏแต่เพียงวงกลมสีดำลอยผ่านไปใ้อากาศในระยะสูงเท่านั้น ไม่ได้มีลวดลายอะไร
ดังภาพถ่ายของดร.ดิเรก

เมื่อเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ บอกดิเรกว่า ประชาชนกำลังขบขันในเรื่องจานผี ที่มาจากโลกพระ
อังครานั้นเป็นเรื่องที่นายแพทย์หนุ่มก้าวขึ้นเพื่อโฆษณาหาชื่อเสียงให้ตนเอง ดิเรกก็ได้ดุด่าอย่างที่สุด

“ดีแล้ว พรุ่งนี้คงจะได้เห็นเท็จจริงกันหรอก ที่นี้ทุกคนจะต้องยอมรับนับถือว่า คนอย่างข้าพเจ้า
ต็อกเตอร์ดิเรกไม่ใช่คนธรรมดา ข้าพเจ้าคือนักวิทยาศาสตร์ผู้ยอดเยี่ยมแห่งโลกนี้ ฮะ ฮะ พุดกับคนโง่
ลำบาก”

แล้ววันพุธก็ผ่านมาถึง

นับตั้งแต่เช้า คณะพรรคสี่สหายต่างพากันตื่นแต่ยินดีไปตามกัน คุณหญิงวาดเตรียมการ
รับรองชาวโลกพระอังคราเต็มที จัดห้อง ๆ หนึ่งให้เป็นที่พักอาศัย สิ่งซื้อเตียงนอนใหม่เอี่ยม ๕ เตียง ที่นอน
หมอนมุ้งมีพร้อม นิกร การรณรงค์ของเราซึ่งเกียจคร้านที่สุด กลายเป็นคนขยันขันแข็งวิ่งหาซื้อข้าวของ
เครื่องใช้ ในการรับรองมนุษย์ผู้มาจากดาวพระอังคราตลอดวัน ทั้งนี้ก็เพราะนิกรตั้งใจว่า ถ้าชาวโลกพระ
อังครามาพักอยู่ที่บ้าน “พัชรภรณ์” เขาก็จะเปิดโอกาสให้ประชาชนชม โดยเก็บค่าดูคนละ ๑๐ บาท วัน
หนึ่งคงจะมีรายได้ร่วมแสนสบายไปเลย

บ่ายวันนั้นเอง หลังจาก ๑๔.๐๐ น. เด็กน้อย ที่สนามหลวงมีพวกเด็กก๊วยและคนแก่ไปคอยชม
จานผีประมาณ ๓๐ คนเห็นจะได้ แต่ไม่ปรากฏช่างภาพหนังสือพิมพ์หรือหนุ่มสาวสังคมที่ทันสมัยเลย

ทางการทหารและตำรวจได้รับทราบจากนายแพทย์หนุ่มแล้ว ในเรื่องพาหนะภาคของชาวโลก
พระอังคราซึ่งจะมาลงที่สนามหลวงตอน ๑๖.๐๐ น. วันนี้ แต่เจ้าหน้าที่ทหารและตำรวจเห็นเป็นเรื่องขบขัน
มากกว่าที่จะเป็นความจริง อย่างไรก็ตามทางตำรวจได้ส่งไปลิสแก่ ๆ คนหนึ่งมาสังเกตการณ์ที่สนามหลวง
เพื่อคอยจับพวกนักแข่งที่จะถือโอกาสทำมาหากินตามกระเป๋าคอนอื่น

คณะพรรค ๔ สหายพร้อมด้วยท่านผู้ใหญ่และเมีย ๆ ของเขานั่งรถเก๋ง ๓ คัน เล่นตามกันเป็น
ขบวนมาถึงสนามหลวงในเวลา ๑๕.๓๐ น. ตรง ภายในรถเก๋งคันหน้าซึ่งเป็นรถบุอิคส์ฟ้า ดร.ดิเรกได้นำ
เครื่องรับส่งวิทยุพิเศษของเขาไปด้วยเพื่อติดต่อกับชาวโลกพระอังครา

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ คณะพรรค ๔ สหายนั่งสนทนากันเงียบ ๆ อยู่ในรถ นิกรลงไปนั่งกิน
เย็นตาโฟอยู่ใต้ต้นมะขาม

จานผีปรากฏตัวขึ้นเหนือ่านฟ้าอีกแล้ว แต่บินมาเพียงลำเดียวและอยู่ในระยะสูงประมาณ ๔
ไมล์ แลเห็นลำโตขนาดขามกลามังโบใหญ่ ๆ ประชาชนชาวพระนครและธนบุรีต่างแตกตื่นแหงนหน้า
มองดูจานผี วิ่งรูงไปหมดตามถนนสายต่าง ๆ จนกระทั่งยวดยานพาหนะต้องหยุดชะงัก

“จานผีไว้ย จานผีมาไว้ย”

บรรดาผู้ที่นั่งกินอาหารและขนมอยู่ตามหาบเร่ได้ตื่นมะขามรีบแข็งสตาจี้ให้แจ๊ก แล้ววิ่งเข้าไปในสนามหลวงเพื่อดูจานผี นิกรถือโอกาสวางขามเย็นตาไฟแล้วลุกขึ้นวิ่งต่อมาจากหาบแจ๊ก ยายซิ้มขายเย็นตาไฟร้องตะโกนลั่น

“เฮ้ย ห้าขามเข็งตั้งยังไม่ให้ไว้ย”

นายจอมทะเล้นหันมาตะโกนตอบ

“”สตาจี้อะไรเล่า ประเดี๋ยวจึงบ้อมบ้อมแล้ว”

ยายซิ้มตกใจคิดว่าคงมีการทิ้งบ้อมบ้อมจริง ๆ ก็รีบเก็บถ้วยขาม คว่ำไม้คานยกหาบเย็นตาไฟขึ้นใส่บาพาหาบเย็นตาไฟไปทางวัดมหาธาตุ รีบกลับบ้านด้วยความเป็นห่วงลูกผัวของตน

จานผีกำลังบินผ่านจากทิศใต้ไปทางทิศเหนือ ขนาดของจานผีใหญ่ขึ้นตามลำดับ เพราะนักบินบังคับยานฟ้าของเขาให้ต่ำลงมาทุกที แล้วก็เลี้ยวเป็นวงกลมกว้างเริ่มทักษิณาวัตรพระนครหลวงและธนบุรี

คราวนี้ประชาชนทั้งหลายที่เห็นว่า ดร.ดิเรกผู้ชายต่างก็พากันเฉลียวใจและเชื่อก่อนนายแพทย์หนุ่มทันที พวกหนังสือพิมพ์วิ่งพลา่าน บรรณาธิการร้องตะโกนสั่งช่างภาพกับผู้สื่อข่าววิ่งรถจี๊ปไปสนามหลวงทันที ทางทหารและตำรวจต่างเตรียมพร้อม ปตอ.ขนาดหนักถูกนำออกมาจากโรงเก็บ พร้อมด้วยกระสุนปืน เข้าที่ตั้งยิงโดยด่วน เพราะเกรงว่าจะถูกรุกรานทางอากาศโดยจานผีเครื่องนี้ กำลังทหารบกซึ่งมีรถถังและทหารราบเตรียมกำลังอยู่ในกรมกองพร้อมที่จะจัดการกับจานผีเครื่องนี้ ถ้าหากว่าเปิดฉากรุกรานประเทศไทยก่อน

เสียงเครื่องยนต์ไอพ่นของจานผีดังขึ้นแล้ว และเพิ่มความดังขึ้นตามลำดับ จานผีบินลงมาในระยะต่ำด้วยความเร็วสูง ดร.ดิเรกเริ่มเปิดเครื่องรับส่งวิทยุติดต่อกับชาวโลกพระอังคารทันที

“ฮัลโล...ที่นี่สถานีวิทยุภาคพื้นดินของด็อคเตอร์ดิเรก ฌรณคฤทธิ...ฮัลโล...ยานฟ้าแห่งโลกพระอังคาร...”

ภาพจากจอโทรภาพปรากฏขึ้นทันที

นิรุธนั่งอยู่ที่โต๊ะวิทยุภายในห้องตรวจการของเขาและนั่งอยู่ตามลำพัง

“ฮัลโล...สวัสดีทุกคน ข้าพเจ้าเพิ่งกลับมาจากอเมริกา และเดินทางผ่านญี่ปุ่น, อินโดจีนลัดตัดตรงมานี้ ฮัลโล... ข้าพเจ้ากับพรรคพวกปลอดภัยใหม่ ถ้าเราจะนำจรวดยานของเราลงลงในสนามหลวงที่เรามองเห็นขนาดหน้าปัดนาฬิกาข้อมือเท่านั้น”

ดร.ดิเรกยิ้มให้สหายต่างโลกของเขา

“เชิญท่านลงมาได้นิรุธ เราได้เตรียมการรับรองท่านไว้พร้อมแล้ว ท่านกับคณะของท่านจะได้เป็นแขกผู้มีเกียรติของเรา”

“ขอบคุณมาก ข้าพเจ้าจะส่งนักบินให้นำยานฟ้าร่อนลงเดี๋ยวนี”

นิรุปิดสวิทเครื่องวิทยุโทรภาพของเขา ดังนั้นภาพที่ปรากฏในจอโทรภาพของดร.ดิเรกก็หาย
วับไป นายแพทย์หนุ่มจัดแจงดับสวิทไฟ และหันมายิ้มกับเจ้าคุณปัจฉนีกฯ พ่อตาของเขาซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ

“พวกเราทั้งหมดจะกลายเป็นคนมีชื่อเสียงโด่งดังทั่วโลกในคราวนี้ ในฐานะที่คณะของเรา
สามารถติดต่อกับชาวโลกพระอังคารได้ก่อนคนอื่น” นายแพทย์หนุ่มพูดกับพ่อตาของเขา

ท่านเจ้าคุณยิ้มเป็น

“ยังไงก็ต้องสนับสนุนพ่อบ้างนะโว้ย ชื่อเสียงของแกนะมันโด่งดังไปทั่วโลกแล้ว ใคร ๆ ก็รู้
ว่าดีอคเตอร์ดิเรกเป็นนักวิทยาศาสตร์เยี่ยมคนหนึ่งของโลกเรา สำหรับพ่อยังไม่มีความรู้สัก พ่ออยากจะมี
ชื่อเสียงอย่างท่านไอเซ็นเฮาเออร์บ้าง”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“นั่นสิครับ คุณอากับไอเซ็นเฮาเออร์มีอะไรบางส่วนคล้ายคลึงกันมากทีเดียว แต่คุณอาเป็น
นายพลเมืองไทยไม่ใช่ นายพลอเมริกัน ชื่อเสียงจึงไม่มีใครแพร่หลายเหมือนพวกนายพลอเมริกัน”

นิกรเดินเข้ามาหยุดยืนเกาะประตูรถ พลแลเห็นเข้าก็กล่าวถาม

“ไปกินอะไรมาวะ ปากมอมเขียว”

นายจอมทะเล้นรีบยกหลังมือขวาขึ้นเช็ดปาก

“ล่อเย็นตาไฟรอกท้องเสีย ๕ ชามค่อยสบายหน่อย ขอยาสูบตัวชีวะ”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“ทีหลังหัดซื้อบุหรี่สูบเสียบ้างสิ” พูดพลางล้วงกระเป๋าส่งซองของบุหรี่ป้อนให้น้องเกลอของเขา

นิกรยกคิ้วแฉับ

“อย่ากระดูคนักเลยนะ ที่เมื่อวานนี้กันยังซื้อถั่วลิสงต้มให้แกตั้ง ๕๐ สตางค์ เพื่อนฝูงกันมันก็
ต้องสปอर्थชีโว้ย” แล้วนิกรก็เปิดช่องออกหยิบบุหรี่ป้อนมาให้พลโดยดี จดบุหรี่ป้อน
ควันอย่างสบายใจ เก็บซองบุหรี่ป้อนเข้ากระเป๋ากางเกง “ไปละโว้ย ไปอยู่รถคันไหนดีกว่า”

นายพัชราภรณ์จึยปาก

“เฮ้ย ๆ เขาของบุหรี่ป้อนมาก่อน”

นิกรสะดุ้งโหยง ล้วงกระเป๋าหยิบซองบุหรี่ป้อนมาให้พลโดยดี

“ขอโทษที เผลอไปโว้ย”

เจ้าคุณปัจฉนีกฯ พูดเสริมขึ้น

“แกมันเป็นโรคเผลอเสมอ”

นายจอมทะเล้นหัวเราะชอบใจ หันมามองดูเสียหวนซึ่งนั่งอยู่หน้ารถกับเจ้าแก้ว โผล่หน้า ออกไปมองดูกลุ่มประชาชนที่กำลังวิ่งพล่านมองดูงานผีเต็มถนนด้วยความขบขัน แล้วนิกรก็เอื้อมมือเชก กระทบาลเสียหวนดังโป๊ก

“ไง-อาเสีย”

กิมหงวนชักฉิว ยกมือลูบคลำศีรษะของเขาและมองนิกรอย่างเดือดตาล

“ฮื่อไวย เล่นเชกกระทบาลอีกแล้ว แกเชกหัวกันที่ไรกันฉีรดที่นอนทุกคืน เล่นเป็นบ้าไปได้ไอนี้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึ ๆ

“จริง ๆ หรือวะ อ้ายหงวน”

“จริงครับ ผมเป็นยังงี้มาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว วันไหนถูกเตี้ยหรือเพื่อนที่โรงเรียนฮั้มฯเชกกระทบาล เป็นต้องฉีรดที่นอนทุกที”

“ฮื่อ เหมือนกับประไพไวย ประไพก็เหมือนกัน เชกหัวเล่น ๆ ก็ไม่ได้ เมื่อสองสามวันได้ข่าวว่า เจ้ากรถึงร้องอะอะกลางดึกกลางคืน”

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

“ทำไมจะไม่อะอะล่ะครับ คีนนั้นผมเมาเหล่านอนคืนกลับหัวกลับหาง ในราวตี ๓ เห็นจะได้ ผินว่าฝนตกเปียกหัวผมหมด พอตกใจตื่นที่ไหนได้ประไพฉีรดผมหน้าตาเลอะเทอะหมดเลย เค็มปะแล่ม ๆ บอกไม่ถูก”

๔ สหายพากันหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน

ทันใดนั้นเองเสียงกึกก้องของเครื่องยนต์ไอพ่นก็ดังขึ้นราวกับพื้นแผ่นดินจะถล่มทลาย งานผี บินต่ำในระยะพันเมตรเท่านั้น แลเห็นลำตัวของมันอย่างถนัดมีขนาดใหญ่โตมาก มันผ่านไปอย่างรวดเร็ว เสียงของมันดังไล่หลังเพราะมันบินเร็วกว่าเสียงนั่นเอง มันเป็นเสียงแบบเดียวกับเครื่องบินไอพ่น แต่ดังกว่า หลายสิบเท่า ราวกับว่าฝูงบินไอพ่นร้อยเครื่องบินผ่านไปในระยะต่ำ กระเบื้องตามหลังคาบ้านรัวและแตก นกกาแตกตื่นบินว่อนไปทั่วเมือง งานผีบินทักษิณาวัตรอบกรุงเทพฯ และธนบุรีเป็นรอบสุดท้าย

ณ บัดนี้ ประชาชนชายหญิงต่างพากันวิ่งตรงมายังสนามหลวงตามข่าวของหนังสือพิมพ์ที่ ดร. ดิเรกแถลงว่ายานฟ้าหรืองานผีของชาวโลกพระอังคารจะร่อนลงสนามหลวงเวลา ๑๖.๐๐ น. ตรง บัดนี้ ถึง เวลาตามกำหนดแล้ว ประชาชนที่อยู่ในบริเวณสนามหลวงต่างเกรงกลัวอันตรายรีบหลบเข้าแนวต้นมะขาม

เพียงครู่เดียวงานผีก็กลับลงมาอีก ความเร็วช้าลงมาก และเมื่อถึงสนามหลวงงานผีก็ลอยนิ่ง อยู่ในอากาศ พวกช่างภาพหนังสือพิมพ์หลายคนและนักถ่ายรูปสมัครเล่นได้ถ่ายภาพงานผีไว้ได้ บริเวณ สนามหลวงเริ่มคับคั่งด้วยประชาชนนับร้อยพันและหมื่น รถยนต์ทุกคันแล่นเข้าจอดชิดขอบถนนแล้วคนที่นั่ง อยู่ในรถก็รีบลงจากรถวิ่งเข้ามาในบริเวณสนามหลวง

พระนครยามนี้เต็มไปด้วยความโกลาหลอลหม่าน ใครต่อใครพากันบ่ายหน้ามายังสนามหลวง รถจักรยานสามล้อ รถประจำทางวิ่งพล่าน ทหารและตำรวจยกกำลังมาถึงแล้วพร้อมด้วยอาวุธยุทโธปกรณ์อันทันสมัย

จานผีลอยลำนิ่งเฉยอยู่ในอากาศในระยະสูงเพียง ๕๐๐ เมตรเท่านั้น เกือบ ๑๐ นาที นักบินแห่งโลกพระอังคารก็บังคับเครื่องให้ลอยต่ำลงมาแบบเดียวกับแฮลิคอปเตอร์ คราวนี้เสียงเครื่องยนต์ดังจนแทบแก้วหู ดังคล้าย ๆ กับเสียงวงเดือนตามโรงเลื่อยที่กำลังตัดซุง แต่ดังกว่ามาก

ในที่สุดจานผีก็ปะลงกับพื้นสนามหลวงโดยสวัสดิภาพ เครื่องยนต์ของมันหยุดทำงานแล้ว ประชาชนที่ยืนดูรอบสนามหลวงต่างเงิบกริบ ทุกคนเต็มไปด้วยความตื่นเต้นอยากให้เห็นโฉมหน้าผู้มาจากดวงดาวอันไกลโพ้น

ส่วนบนของจานผีหรือยานฟ้านูนขึ้นไปเหมือนส้มไม้ จานผีหันด้านหน้าของมันมาทางพระบรมมหาราชวัง แลเห็นช่องทางต่างที่หอบังคับการอย่างถนัด ลำตัวของมันเป็นสีเงิน หางของมันมี ๓ แฉกอยู่ตอนท้าย รูปร่างของมันคล้ายกับเห็ดยักษ์ซึ่งใหญ่โตมโหฬารมาก

เพื่อความปลอดภัยเพราะไม่แน่ใจว่า ชาวโลกพระอังคารจะมาฐานมิตรหรือศัตรู เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงกระจายกำลังเข้าห้อมล้อมบริเวณสนามหลวงโดยรอบ และหลังจากนั้นปืนใหญ่ของทหารปืนใหญ่ขนาด ๖ นิ้วก็เคลื่อนเข้าไปในสนามหลวงหลายกระบอก หันปากกระบอกปืนไปทางยานฟ้า พลประจำปืนได้รับคำสั่งให้บรรจุกระสุนและพร้อมที่จะทำการยิงทันที ถ้าหากว่ามนุษย์ในจานผีจะแสดงความเป็นศัตรูต่อเรา เสียงตึบตะขาบของรถถังดังกึกก้อง หมู่รถถึงเข้ายึดที่มั่นรอบสนามหลวง และปโต.ขนาดหนักซึ่งเพิ่งเดินทางมาถึงก็บุกเข้าไปตั้งจังก้าสภาพเตรียมพร้อม

ดร.ดิเรก พาคณะพรรคของเขาคือพล, นิกร, กิมหงวน, และเจ้าคุณปัจจุบันฯ เดินเข้าไปยังจรวดยานยักษ์ลำนั้น เจ้าหัวขบแพ็คการ์ดตามมาซึ่งรถยนต์คันนี้และคณะพรรค ๔ สหายได้จัดมารับรอง ชาวโลกพระอังคารทั้ง ๕ คน

เวลาผ่านไปความตื่นเต้นของมหาชนก็ทวียิ่งขึ้นตามลำดับ พวกช่างภาพหนังสือพิมพ์กับนายทหารและนายตำรวจกลุ่มหนึ่งพากันเข้าไปยังจานผีนั้น

คณะพรรค ๔ สหายยืนห่างจานผีในราว ๑๐ เมตร กิมหงวนยกมือขวาขึ้นโบกแล้วตะโกนเรียก "นิรุช พาวพวกท่านลงมาซี"

นิรุชกับคณะของเขายืนสังเกตการอยู่ที่ช่องทางต่าง เมื่อแน่ใจว่าปลอดภัย ประตูลี้เหลี่ยมของจรวดยานก็ค่อย ๆ เผยออกด้วยอำนาจไฟฟ้า ทุกคนได้ยินเสียงไดนาโมไฟฟ้าขนาดใหญ่ครางกระหึ่ม

ครั้นแล้วบันไดอัตโนมัติก็ยื่นออกมาจากลำตัวจรวด ค่อย ๆ ทอดลงมาพาดกับพื้นดิน เสียงจ้อกแจ้กจอบแจของประชาชนดังขึ้นทันที

มนุษย์ผู้มาจากดวงดาวไกลโพ้นปรากฏตัวขึ้นแล้ว ต่างก็เดินออกมาจากจรวดยานวิเศษของเขาเป็นแถวเรียงเดียว ประชาชนต่างตระหนกตกใจไปตามกันเมื่อได้เห็นร่างอันหุ้มเกราะของชาวโลกพระอังคารทั้ง ๕ คน มีรูปร่างสูงใหญ่กว่ามนุษย์ธรรมดาอย่างมาก แต่ละคนสูงไม่ต่ำกว่า ๘ ฟุต รูปร่างลำสันหน้าออกที่สวมเสื้อเกราะเป็นแผ่นกว้าง ทุกคนถือวัตถุที่มีรูปลักษณะคล้ายคัสกับกระบอกลูกไม้ใฝ่ยาวประมาณ ๒ ฟุต

ผู้หญิงและเด็ก วิ่งหนีล่าถอยออกไปจากแนวต้นมะขามของสนามหลวง แต่พวกผู้ชายยังแข็งใจอยู่ต่อไป นินรุผู้บังคับการงานฝีมือคนเดินหน้า เขายกมือขวาชูขึ้นแล้วหยุดยืนข้างจรวด พรรคพวกของเขาอีก ๔ คน ต่างแปรแถวเข้ามาเป็นเรียงกันเป็นแถวหน้ากระดาน

แล้วนินรุก็กล่าวคำปราศรัยกับชาวโลกมนุษย์จากเครื่องขยายเสียงพิเศษ ในตัวของเขาเป็นภาษาไทยเสียงดังกังวานไปทั่วสนามหลวงและเป็นเสียงที่ชัดเจนฟังถนัด ไม่มีเสียงจ๊ากโครกคร่ากเหมือนเครื่องกระจายเสียงเฮงซวยในโลกมนุษย์

“สวัสดิ์พี่น้องชาวโลกเราหู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพี่น้องชาวไทยที่เราได้มาลงในดินแดนของท่าน เรา-ชาวโลกพระอังคารได้อุตสาหะเดินทางมายังโลกนี้อย่างเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตเพื่อสร้างสัมพันธไมตรีระหว่างโลกของเรากับโลกของท่าน วิทยาศาสตร์อันยอดเยี่ยมของเราเท่านั้นที่ทำให้เรารู้สึกว่าระยะทางอันไกลแสนไกลระหว่างดาวพระอังคารกับดาวดวงนี้อยู่ไม่ไกลกันเท่าใดเลย ขอพี่น้องต่างโลกจงอย่าได้คิดว่าเรามาในฐานะศัตรู พวกเราชาวโลกพระอังคารไม่เคยเบียดเบียนข่มเหงใคร ไม่ชอบรบราฆ่าฟัน และพวกเรานั้นต่างได้ยึดมั่นอยู่ในความสงบสุข ข้าพเจ้าตัดสินใจนำยานฟ้าร่อนลงในเมืองไทยก็เพราะข้าพเจ้าได้รับการติดต่อจากดีอคเตอร์ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ กับพรรคพวก ข้าพเจ้าขอชมเชยว่าดีอคเตอร์ดิเรกคนนี้เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่ง และขอขอบคุณดีอคเตอร์ดิเรกกับพวกที่ยินดีให้การรับรองข้าพเจ้า ในระหว่างที่ข้าพเจ้าพักอยู่ในโลกมนุษย์ในประเทศไทยนี้ นอกจากนี้ข้าพเจ้าขอขอบคุณคนไทยทุกคนที่เป็นเจ้าของประเทศ ข้าพเจ้าหวังใจว่า พวกท่านคงไม่รังเกียจคณะของข้าพเจ้า ที่อุตสาหะเดินทางมาเยี่ยม”

ทันใดนั้นเอง ประชาชนก็ส่งเสียงไชโยให้ร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน ทุกคนตื่นเต้นดีใจที่ได้เห็นมนุษย์งานฝีมือ และเท่าที่ฟังเสียงที่พูดก็รู้สึกได้ว่าชาวโลกพระอังคารเป็นอาคันตุกะที่ควรจะให้การรับรองเขา

นินรุ ศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญแห่งดาวพระอังคารปราศรัยกับประชาชนต่อไป

“พี่น้องที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะขอพักอยู่ในโลกมนุษย์สักสองสามวันเท่านั้น หลังจากได้เที่ยวชมบ้านเมืองและเยี่ยมบุคคลสำคัญในคณะรัฐบาลของท่านแล้ว ยานฟ้าของเราก็จะอำลาท่านเดินทางกลับไปยังโลกเราตามเดิม ข้าพเจ้าขอรับรองด้วยเกียรติยศของชาวโลกพระอังคารว่า พวกข้าพเจ้าจะปฏิบัติตนให้สุภาพเรียบร้อย ไม่กระทำความผิดกฎหมาย หรือฝ่าฝืนขนบธรรมเนียมประเพณีของพวกท่าน และข้าพเจ้าจะใช้เวลาอันสั้นนี้สอนนักวิทยาศาสตร์ของท่านให้ได้รับความรู้เพิ่มเติมโดยการเรียนลัด ซึ่งคงจะเป็น

ประโยชน์แก่ประเทศชาติของท่านต่อไป ข้าพเจ้ายินดีจะสอนให้นักวิทยาศาสตร์ของท่านผลิตสุกรเทียม, ไข่
เบ็ดเทียม, และอาหารเทียมทุกชนิด เพื่อให้ค่าของการครองชีพถูกลงเหมือนอย่างโลกพระอังคาร คนจนมี
อาหารเทียมกินอย่างเหลือเฟือ แม้กระทั่งปลาช่อนปลาเค็มนักวิทยาศาสตร์ของเราทำเทียมได้เหมือนที่สุดมี
คุณภาพไม่แตกต่างกันเลย”

ประชาชนให้ร้องกันเกรียวกราว ดร.ดิเรกกล่าวกับนิกรเบา ๆ

“เฮ้ย แกกล่าวคำต้อนรับมนุษย์จันดีแทนประชาชนคนไทยหน่อยซิวะ”

นิกรสิ้นศรัทธา ปากเคี้ยวถั่วลิสงต้มอย่างเอร็ดอร่อย

“ไม่เอาโว้ย ผู้คนมากมายอย่างนี้ชี้เกียจเบ้ง”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“อ้าวเองโว้ย อ้าวพูดเอง ไข่ม้วนพูดได้เรื่องได้ราวกับเขาเมื่อไรละ”

แล้วอาเสี้ยก็เดินเข้าไปหาชาวโลกพระอังคาร ทั้ง ๕ คนนั้น เขาหยุดยืนจ้องมองดูหน้าที่ละคน
แต่ทุกคนสวมเกราะเหล็ก อาเสี้ยก็ไม่อาจจะทราบได้ว่าคนไหนชื่อนิรุ จนกระทั่งนิรุกล่าวทักเขาอย่าง
กันเอง

“ฮัลโหล อาเสี้ย”

“ปู่โง่” อาเสี้ยคราง “อยู่ข้างหน้านี่เอง ขอยืมไมโครโฟนให้ผมพูดหน่อยซีคุณ”

“คุณจะทำกล่าวคำปราศรัยต้อนรับพวกเราใช่ไหม”

เสี้ยหงวนพยักหน้า

“ครับ ถูกแล้ว”

นิรุหยิบไมโครโฟนขนาดโตกว่าสตางค์สิบเล็กน้อย ที่ติดอยู่กับหน้าอกเสื้อเกราะของเขา
ออกมาส่งให้กิมหงวน

“นี่ครับ”

อาเสี้ยอ้าปากหวอลืมตาโพลง

“นี่หรือครับไมโครโฟน ทำไมมันเล็กกะจิวหรืออย่างนี้ละคุณ”

นิรุหัวเราะเบา ๆ

“ผมได้เล่าให้คุณฟังแล้วว่า วิทยาศาสตร์ของชาวโลกพระอังคารเจริญกว่าวิทยาศาสตร์ของ
โลกนี้ตั้งหลายเท่า เด็ก ๆ อายุ ๑๐ ขวบที่โลกพระอังคารทำลูกระเบิดปรมาณูเล่นได้ทุกคน”

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ ยกไมโครโฟนใส่ลงในกระเป๋าเสื้อเชิ้ตของเขาแล้วลองพูดเบา ๆ

“หัวล้าน หัวล้านแดงแจ๋”

ประสิทธิภาพอย่างสูงของไมโครโฟนซึ่งมีลำโพงอยู่ในตัวของนิรุช และมีสายติดต่อกับ ไมโครโฟนที่อยู่ในกระเป๋าสายทำให้เสียงที่พูดแผ่วเบาของกิมหงวนดังก้องกังวานไปทั่วห้องสนามหลวง

“หัวล้าน หัวล้านแดงแจ๋”

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ สะดุ้งเฮือก และเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ซึ่งนั่งอยู่บนรถยนต์ริมสนามก็ทำคายน บรรดาคนหัวล้านอีกหลายคนที่พักันมาดูงานฝีมือกำลังถูกใคร ๆ ที่ยืนอยู่ข้าง ๆ หัวเราะคิกคักไปตามกัน

ท่านเจ้าคุณปัจฉนิกฯ ตะโกนขึ้น

“เฮ้ย ไอ้กิมเบ๊ อย่าให้มันมากนักไว้ย เดี่ยวจะถูกเตะ”

เสียงหงวนกลั่นหัวเราะแทบแย้ เขากระแอมเบา ๆ แล้วกล่าวคำปราศรัยด้วยเสียงกังวานได้ยิน ไปทั่วบริเวณสนามหลวง

“ข้าพเจ้า...อาเสี้ยกิมหงวน มหาเศรษฐีขนาดหนักของประเทศไทยผู้เป็นเพื่อนรักเพื่อนเกลอ ของดีอคเตอร์ดิเรก จะขอกล่าวคำปราศรัยต้อนรับท่านผู้มาจากดวงดาวพระอังคาร ในนามของประชาชน คนไทยทั้งหลาย และก่อนอื่น ขอให้ท่านที่ยืนดูรอบ ๆ สนามหลวงโปรดตบมือให้ข้าพเจ้าก่อน...”

เสียงตบมือให้ร้องดังขึ้นลั่นสนามหลวงทันที กิมหงวนชูมือทั้งสองประสานกันเหนือศีรษะ แล้ว หมุนตัวไปมารอบ ๆ ประชาชนความอยคนหนึ่งคงจะหมั่นได้เลยร้องตะโกนขึ้นสุดเสียง

“โอเวอร์ไปแล้วไว้ย แอ็คคาร์ตมากไปแล้ว”

กิมหงวนตอบทางไมโครโฟน

“ก็ต้องแบ่งนิดหน่อยตามธรรมเนียม ท่านอย่าลืมว่า เพราะข้าพเจ้าและพรรคพวกของข้าพเจ้า ทำให้ท่านได้มีโอกาสเห็นมนุษย์ในโลกพระอังคาร”

เสียงตบมือให้ร้องดังขึ้นอีก กิมหงวนก้มศีรษะโค้งคำนับอย่างงดงามเหมือนกับนักสู่วัวกระทิง คำนับคนดู แล้วเขาก็เริ่มกล่าวคำปราศรัย

“ท่านชาวโลกพระอังคารที่รักและนับถือ เราคนไทย ได้ฟังคำปราศรัยของท่านอันน่าชื่นใจ ใน เรื่องงานฝีมือชาวโลกเราตื่นตื้นกันมานานแล้ว ไม่ทราบว่าจะงานฝีมืออะไร แต่บัดนี้เรารู้แล้วว่า งานฝีมือ ยานวิเศษของพวกท่าน ที่เดินทางมาจากดวงดาวพระศุกร์อันไกลโพ้น”

คนดูรอบสนามหลวงฮาครีน เจ้าความอยอีกคนหนึ่งซึ่งมีท่าทางเป็นนักแข่งเต็มตัวป้องปากร้อง ตะโกนขึ้น

“พระอังคารไว้ยไม่ใช่พระศุกร์ คนละโลกแล้วพี่ชาย”

อาเสี้ยมี้มแห่ง ๆ

“ขอโทษ ข้าพเจ้าพูดผิดไป ข้าพเจ้าในนามของพี่น้องชาวไทย ยินดีต้อนรับพวกท่านด้วยไมตรี จิตวิทยาคุมอดมสันตีสุนิราพาทนิราศทุกข์ ให้ความสุขสบายแก่ท่านอย่างเต็มที่ ข้าพเจ้ารู้ว่าชาวโลกพระ

อังคารมีความเจริญรุ่งเรืองในด้านศิลปวิทยาการทุกชนิดยิ่งกว่าชาวโลกนี้มาก ฉะนั้น ณ โอกาสนี้ข้าพเจ้าใคร่จะขอร้องให้ท่านแสดงอิทธิฤทธิ์ในวิทยาการของท่านให้พวกเราได้ชมสักเล็กน้อยเถิด”

ประชาชนคนดูให้ร้องอึ้งอึ้งขึ้นอีก สัจจะผู้ช่วยของนินรุได้กล่าวโต้ตอบกับกิมหงวน จากไมโครโฟนประจำตัวของเขา

“ขอบคุณมากที่ท่านยกย่องให้เกียรติพวกเรา และยินดีต้อนรับเราในฐานะมิตร ข้าพเจ้าสัจจะศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญในวิชาวิทยาศาสตร์แห่งดาวพระอังคาร จะขอแสดงอำนาจของเราให้ท่านชมเพียงเล็กน้อย แต่โปรดอย่าคิดว่าพวกเราเบ่งกับท่านเป็นอันขาด เราต้องการให้พวกท่านได้เห็นความก้าวหน้าในทางวิทยาศาสตร์ของพวกเราเท่านั้น”

พูดจบก็มีกลุ่มควันพวยพุ่งออกมาจากตัวของสัจจะ ร่างของชาวโลกพระอังคารเหาะขึ้นสู่ห้วงเวหาทันที เขาบินวนเวียนรอบสนามหลวงในระยะต่ำอย่างรวดเร็ว ประชาชนตกตะลึงพรึงเพริด เมื่อแลเห็นคนโลกพระอังคารเหาะได้ และแล้วเมื่อสัจจะบินได้ครบรอบสนามหลวง เขาก็เหาะลงมายืนในแถวตามเดิม

เสียงตบมือให้ร้องดังสนั่นหวั่นไหว ทุกคนยอมรับนับถือแล้วว่า ชาวโลกพระอังคารมีความรู้ความสามารถในศิลปวิทยาการดีกว่ามนุษย์ในโลกเรามากมาย พวกคนดูเฮโลเข้ามาในสนามเพื่อดูคนชาวโลกพระอังคารในระยะใกล้ซัด ตำรวจและทหารช่วยกันกั้นประชาชนก็ไม่สำเร็จ คณะพรรค ๔ สหายถูกเบียดเสียดจนต้องบุกเข้ามาหาชาวโลกพระอังคาร

นินรุยกวักตฤที่ถืออยู่ในมือของเขาขึ้นมา หันไปทางคนดูและกตสวิตซ์ ทันใดกระแสไฟฟ้าอันแรงกล้าก็พุ่งออกมาจากวักตฤนั้น มีเสียงดังราวกับหม้อน้ำโรงไฟฟ้ารั่ว ในคืนวันนั้นที่เราได้ยินกันทั่วเมือง คราวนี้ประชาชนก็กระจัดกระจายล่าถอยออกมาบ้างก็ล้มลุกคลุกคลาน ผู้หญิงและยายแก่ร้องวี้ดว้ายกระตุ้ตุ้ล้นไปหมด บรรดานักแข่งทั้งหลายถือโอกาสล้วงกระเป๋าใครต่อใครตอนนี่เอง

ดร.ดิเรกเดินเข้ามาหานินรุ

“สหายรัก บัดนี้ที่บ้านของข้าพเจ้าได้เตรียมการรับรองท่านไว้พร้อมแล้ว ขอเชิญท่านกับคณะของท่านเดินทางไปพักผ่อนที่บ้านของเราเถิด โน่น-เราจัดรถมารับท่าน”

นินรุหัวเราะลั่น

“คุณหมอตีรัก ข้าพเจ้ามีร่างกายใหญ่โตและสูงตั้ง ๘ ฟุต รถของท่านเล็กนิดเดียวเท่านั้นจะนั่งกันไปตั้ง ๕ คนอย่างไรกัน ข้าพเจ้าขอขอบคุณในความเอื้อเฟื้อของท่านอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเตรียมพาหนะของข้าพเจ้ามาแล้วคือรถไฟฟ้าซึ่งบรรทุกอยู่ในจรวดยานของเรา” พูดจบนินรุก็หันมาทางพรรคพวกของเขาอีกคนหนึ่ง แล้วส่งภาษาของชาวโลกพระอังคารซึ่งไม่มีใครฟังรู้เรื่อง

ชายผู้นั้นรับคำสั่ง พาตัวเดินบันไดที่มีคั่นเข้าไปในจรวดยาน สักครู่หนึ่งพาหนะอันนำประหลาดและตื่นเต้นของชาวโลกพระอังคารก็ค่อย ๆ คลานออกมาจากจานผี รูปลักษณะของมันเหมือนกับ

หยดน้ำตา ตอนหัวมองดูคล้ายกับปลาวาฬ รถคันนี้มีลูกล้อเพียง ๒ ล้อเท่านั้น ขนาดใหญ่โตเท่ากับรถบรรทุกคันใหญ่ ๆ มีที่นั่ง ๒ ตอนแบบรถเก๋ง

นิรุทธกล่าวกับคณะพรรค ๔ สหาย

“ไปเถอะสหาย เราจะขับรถของเราตามท่านไป”

พล พัทธราภรณ์กล่าวถามขึ้น

“แล้วใครจะเฝ้ายานฟ้าของท่าน”

นิรุทธหัวเราะเบา ๆ

“ไม่จำเป็นต้องเฝ้าหรือท่าน” พุดจบนิรุทธก็หมุนตัวกลับหันมาทางจานผียักษ์ เขาชูมือขวาขึ้นโบกไปมา อัจฉริยะกระแสไฟฟ้าที่อยู่ในตัวเขาทำให้เครื่องไฟฟ้าในจรวดยานทำงานทันที บันไดของยานฟ้าค่อย ๆ หดเข้าไปตามเดิมท่ามกลางความตื่นตะลึงของใครต่อใคร แล้วประตูเหล็กก็เคลื่อนเข้ามาปิดสนิทแน่น

ชาวโลกพระอังคารอีกคนหนึ่งพูดกับคณะพรรค ๔ สหายอย่างสุภาพ

“จรวดยานของเราปลอดภัยแล้ว ไม่มีมนุษย์คนใดที่จะทำลายมันได้ แม้แต่เพียงจะพังเข้าประตูไปในจรวดยาน กระสุนปืนเจาะเกราะทุกชนิด หรือสว่านไฟฟ้าจะไม่ระคายเคืองยานฟ้าเราเลย ถึงแม้จะเอาน้ำมันราดจุดไฟเผา จรวดยานของเราก็ไม่ไหม้ไฟ”

นิรุทธเสริมขึ้น

“แต่อย่างไรก็ตามเพื่อความไม่ประมาท เรามีหุ่นยนต์ของเรา ๒ ตัวเป็นผู้พิทักษ์รักษาจรวดนี้แล้ว มันจะทำหน้าที่คุ้มครองจรวดยานของเราเป็นอย่างดี โน่น-ท่านเห็นไหม”

ทุกคนมองไปที่ช่องหน้าต่าง ต่างแลเห็นส่วนศีรษะของมนุษย์เหล็ก ๒ คน กำลังนั่งมองดูประชาชนทั้งหลาย ต่อจากนั้น ดร.ดิเรกก็ชวนชาวโลกพระอังคารเดินทางกลับบ้าน “พัทธราภรณ์”

ประชาชนให้ร้องกันเกรียวกราว เมื่อขบวนรถยนต์เก๋งของคณะพรรค ๔ สหายแล่นไปจากสนามหลวง และยานวิเศษของชาวโลกพระอังคารแล่นตามไปในระยะกระชั้นชิด ช่างภาพหนังสือพิมพ์วิ่งพล่าน ดักถ่ายรูปเลือกมุมงาม ๆ บรรดาผู้ที่ได้มาเห็นชาวโลกพระอังคารต่างตื่นตะลึงแปลกใจเหลือที่จะกล่าวนิรุทธกับคณะของเขานั่งเด่นอยู่บนรถยนต์ไฟฟ้า ต่างโบกมือให้ประชาชนทั้งสองฟากถนน

ข่าวแพร่สะพัดไปทั่วอย่างรวดเร็ว

ชาวโลกพระอังคาร ๕ คน ซึ่งเดินทางมาจากโลกพระอังคารได้มาพักอยู่ที่บ้าน “พัทธราภรณ์” ถนนพญาไท ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นนับตั้งแต่รุ่งอรุณของวันใหม่ ประชาชนหญิงชายนับจำนวนหมื่นก็พากันหลั่งไหลมาที่บ้าน “พัทธราภรณ์” เพื่อจะชมโฉมหน้าเพื่อนต่างโลก

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ สั่งแขกยามของท่านให้ปิดประตูใหญ่นอกถนน บรรดาประชาชนให้ร้องกัน
เกรียวกราว บ้างก็เอาก้อนอิฐและรองเท้าขว้างปาเข้ามาในบ้าน ตำรวจเจ้าของท้องที่ และสารวัตรทหาร
ต้องทำงานอย่างหนัก

มันเป็นเวลา ๘.๐๐ น. เศษ

ภายในห้องรับประทานอาหาร คณะพรรค ๔ สหาย กำลังนั่งรับประทานอาหารเช้า ทุกคนร่วม
โต๊ะกับแขกผู้มาจากดวงดาว

อาหารเช้านี้เป็นอาหารฝรั่ง น้ำชากาแฟขนมปัง ไข่ดาวหมูแฮม ปลาทอด, ซุปและสะเต็ก
เนื้อ ชาวโลกพระอังคารทั้ง ๕ คน ต่างซาบซึ้งในอัธยาศัยไมตรีจิตของคณะพรรค ๔ สหายอย่างยิ่ง เมื่อคืนนี้
นิรุชได้สอนวิชาวิทยาศาสตร์ชั้นสูงให้ ดร.ดิเรกอยู่จนดึกดื่น เขาทดลองอะไรต่ออะไรให้ดู แล้วเขาก็บอกว่า
ความรู้ในทางวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์หนุ่มๆ พอ.ๆ กับเด็กนักเรียนชั้นประถมหนึ่งของโลกพระอังคารเท่า
นั่นเอง ดิเรกได้เรียนรู้อะไรต่ออะไรอีกหลายอย่าง และได้รับสูตรใหม่ ๆ อีกมาก

ขณะนี้พรรค ๔ สหายกำลังถกเถียงกัน นิกอร์ตั้งใจจะเก็บสตาจ์ประชาชนที่เข้ามาชมชาวโลก
พระอังคาร แต่หลายต่อหลายคนไม่เห็นพ้องด้วย โดยเฉพาะคุณหญิงวาด ท่านกำลังถกเถียงกับนิกอร์อย่าง
คอบเป็นเอ็น

“แกจะทำอย่างนั้นไม่ได้ สุภาพบุรุษทั้ง ๕ คนนี้ไม่ใช่สัตว์ประหลาด เขาเป็นมนุษย์ที่เจริญแล้ว
เจริญทั้งวิชาการและจิตใจ เขาไม่ใช่หมู ๒ หัว หรือวัว ๕ ขา หรือม้าหน้าเป็นหมู แกจะได้เก็บสตาจ์คนดู อ่า
ไม่เห็นด้วย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ว่า “ทางที่ดีเราประกาศทางหนังสือพิมพ์ดีกว่า நடวันเวลาให้ชาวโลกพระ
อังคารทั้ง ๕ คนนี้ไปปรากฏตัวที่สนามหลวง คนไทยจะได้มีโอกาสได้เห็นชาวโลกพระอังคารโดยทั่วหน้ากัน”

เมีย ๆ ของ ๔ สหายเห็นพ้องด้วย ต่างพากันต่อนานิกอร์ที่เห็นแก่ได้มากเกินไป ในที่สุดนิกอร์
จำต้องเลิกล้มความคิดนี้ เขาหันไปพูดกับนิรุชอย่างประจบประแจง

“ท่านอย่าเข้าใจผิดนิรุช ข้าพเจ้าไม่ได้คิดว่าท่านเป็นสัตว์ประหลาดหรอก ที่จะเก็บเงินคนดูก็
เพื่อจะนำเงินไปบำรุงการกุศล”

นิรุชหัวเราะ

“ถ้าเป็นการบำรุงการกุศลละก็ ข้าพเจ้าคิดว่าพวกท่านควรนำตัวข้าพเจ้าออกแสดงตามโรง
มหรสพต่าง ๆ ดีกว่า พวกเรายินดีจะแสดงวิชาวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ ให้ชาวโลกนี้ชมเป็นขวัญตา”

พลว่า “ความคิดของท่านเข้าที่ดีเหมือนกัน เราจะได้ปรึกษาหารือกันต่อไปในเรื่องนี้ ง่า-
หลังจากรับประทานอาหารกันเรียบร้อยแล้ว พวกข้าพเจ้าจะพาพวกท่านเที่ยวชมนครหลวงของเรา และจะ
พาท่านไปพบปะกับบุคคลสำคัญ ๆ ในคณะรัฐบาลด้วย บางทีท่านผู้ยิ่งใหญ่บางคนอาจจะเดินทางไปเที่ยว

โลกพระอังคารกับท่านก็ได้ เพื่อกว้าหาซื้อที่ดินไว้ขายแพง ๆ เพราะในอนาคตอันใกล้นี้ คนไทยซึ่งถูกคนต่างด้าวรุกรานด้วยอิทธิพลในทางการเงินจะไม่มีที่อยู่อาศัย หากจรวดยานของท่านเปิดสายการบินจากโลกพระอังคาร คนไทยที่ยากจนก็คงอพยพไปอยู่โลกของท่าน”

วิชชุผู้ช่วยของนิรุทกล่าวถามขึ้น

“ที่ดินที่นี่แพงมากหรือ”

นายพัชราภรณ์อมยิ้ม

“แพงมากทีเดียว คนที่มีฐานะชั้นกลางหรือคนจนยอมไม่มีโอกาสที่จะได้เป็นเจ้าของที่ดินในกรุงเทพฯ ซึ่งมีราคาตารางวาละไม่ต่ำกว่า ๓๐๐ บาท บรรดาพวกเศรษฐีและท่านผู้ใหญ่ทั้งหลายกำลังกว้าหาซื้อที่ดินกันเป็นงานใหญ่ อีกหน่อยคนไทยจะต้องไปอยู่ป่าดงพงไพรกันแล้ว”

วิชชุว่า “มันเป็นเรื่องที่น่าสงสารมาก ที่โลกพระอังคารที่ดินราคาแพงที่สุดก็ในราวไร่ละ ๕๐ บาทเท่านั้นเอง ทั้งนี้ก็เพราะรัฐบาลโลกพระอังคารเก็บภาษีที่ดินแพงลิบ เว้นแต่ที่เป็นเกษตรกรรมหรือกสิกรรม ถ้าเป็นที่ดินในนครเจริญรุ่งเรือง ใครที่มีที่ดินเกินกว่า ๑ ไร่จะต้องเสียภาษีปีละล้านบาทต่อไร่ พวกคนจนในโลกพระอังคารแม้กระทั่งคนขี่สามล้อก็มีโอกาสได้เป็นเจ้าของที่ดินโดยทั่วหน้ากัน อย่างน้อยก็มีที่ของตนเองคนละร้อยตารางวา”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะชอบใจไปตามกัน นิรุทกล่าวกับทุก ๆ คน

“สำหรับวันนี้ ข้าพเจ้าอยากจะพาพวกท่านไปชมยานฟ้าของเราก่อน ท่านจะได้เห็นความสามารถของวิศวกรแห่งโลกเราในการสร้างยานฟ้าตามหลักวิชาการชั้นสูง ทุกสิ่งทุกอย่างในยานฟ้าจะทำให้พวกท่านตื่นตะลึงไปตามกัน

กิมหงวนยกมือตบ่านิรุทแล้วพูดยิ้ม ๆ

“สหายรัก ให้ผมติดตามคุณไปเที่ยวโลกพระอังคารด้วยได้ไหม”

นิรุทหันมายิ้มให้อาสาเสีย

“ไปนะไปได้ครับไม่รังเกียจเลย เพราะอีกสองสามเดือนข้างหน้าผมจะเยี่ยมโลกมนุษย์อีกทอดลองจรวดยานของเราซึ่งจะเปิดเป็นสายการบินในเวลาข้างหน้า แต่ทว่า คุณจะทนความหนาวที่โลกเราได้อหรือ มันหนาวยิ่งกว่าขั้วโลกเหนือของท่านหลายเท่านี้ ท่านถ่มน้ำลายออกมาจากปากยังไม่ทันถึงพื้นดินมันจะกลายเป็นก้อนน้ำแข็งทันที”

“ว่า” นิกรร้องขึ้นดัง ๆ “แล้วเวลาที่ผมลำบากแยะหรือคุณ ฉีออกมา ก็จะกลายเป็นน้ำแข็งเส้นเล็ก ๆ ยาวเพื่อย”

นิรุทหัวเราะก๊าก

“เวลาบัสสวาทหรืออุจจาระต้องเข้าไปอยู่ในห้องทำความร้อนครับ เพราะตามปกติ บัสสวาทที่อยู่ในกระเพาะบัสสวาทกลายเป็นก้อนน้ำแข็ง เมื่อเข้าไปอยู่ในห้องทำความร้อนสักครู่ ก็จะละลายให้เป็นน้ำ แล้วเราก็ถ่ายอย่างปกติ”

คุณหญิงวาดสิ้นศรัทธาเสริมขึ้นดัง ๆ

“ยังงี้ฉันเห็นจะไม่ไปแน่ มันไม่สะดวกเหมือนโลกมนุษย์ ใ้เราคนแก่วันหนึ่งฉี่ตั้ง ๒๐ ครั้ง”

นิกรหัวเราะหึ ๆ พุดเบา ๆ

“ถ้าจะเป็นข้ารับ”

คุณหญิงวาดหันมาทำตาเขียว

“แกนะซี”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน ทันใดนั้นเองเจ้าแห้วได้พานายตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่ง และสุภาพบุรุษอีก ๒ คนเดินเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร ทุกคนหันไปมองดูเป็นตาเดียว เจ้าแห้วรายงานให้เจ้าคุณประสิทธิ์ ทราบอย่างนอบน้อม

“รับประทานอาหารนายตำรวจผู้นี้ต้องการพบตัวชาวโลกพระอังคารขอรับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ หันมาทักนายตำรวจทันที

“เชิญครับคุณ คุณมีธุระอะไร”

ร้อยตำรวจโทหนุ่มแห่งกรมตรวจคนเข้าเมืองพุดยิ้ม ๆ

“ผมจะมาขอคุณหนังสือเดินทางของชาวโลกพระอังคารครับ ขอโทษที่ผมต้องทำงานตามหน้าที่”

เสี่ยหงวนชักฉิวลุกขึ้นเดินเข้ามาหานายตำรวจ

“เสียใจเหลือเกินคุณ ชาวโลกพระอังคารทั้ง ๕ คนนี้ไม่มีหนังสือเดินทางหรอกครับ เพราะโลกพระอังคารกับโลกเรายังไม่ได้มีทูตติดต่อกัน”

นายตำรวจมองดูชาวโลกพระอังคารด้วยความตื่นตื่นแปลกใจ

“ถ้ายังงั้นผมต้องเชิญตัวไปสอบสวน ในฐานะเข้ามาในพระราชอาณาจักรโดยไม่มีหนังสือเดินทาง”

ดร.ดิเรกลุกขึ้นยืนล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกง หยิบเอกสาร ๒ ฉบับเดินมาส่งให้นายตำรวจหนุ่ม แล้วกล่าวว่า

“ทางการได้อนุญาตให้ชาวโลกพระอังคารนำพาหนะภาคของเขาร่อนลงในดินแดนของประเทศเราแล้ว คุณอ่านนี่ดูซีครับ”

นายตำรวจหนุ่มคลี่เอกสารออกอ่าน สักครู่ก็ส่งคืนให้ ดร.ดิเรก

“ง่า-ผมขอโทษ เป็นอันว่าชาวโลกพระอังคารทั้ง ๕ คนนี้มีสิทธิ์ที่จะพักอยู่ในประเทศไทยได้ชั่วคราวตามหนังสือสำคัญนี้ แต่ว่า...ประทานโทษ ผมอยากจะมารับตัวชาวโลกพระอังคารทั้ง ๕ คนนี้ไปที่บ้านผมสักประเดี๋ยวนะ”

อาเสี้ยพุดขึ้นทันที

“เอาไปทำไมครับ”

“แะะ แะะ เมียผมเขาอยากเห็นครับ”

“บ๊ยะแล้ว” กิมหงวนร้องลั่น “คุณจะบอกผมเสียตามตรงที่แรกก็ไม่ได้ ว่าคุณจะพาพวกโลกพระอังคารไปให้เมียคุณดู”

นายโปลิศยิ้มแห้ง ๆ

“นั่นนะซีครับ ผมขอยิ้มสักชั่วโมงได้ไหมครับ”

เสี้ยหงวนหัวเราะลั่น

“เอา ยิ่งดีดีกว่าคุณ คุณไปพาภรรยาของคุณมาที่นี่ ผมอนุญาตให้หนึ่งดู ๑ ชั่วโมงเต็ม ๆ ค่าดูไม่ต้องเสีย”

นายตำรวจหนุ่มหันไปปรึกษากับสุภาพบุรุษทั้งสองคนซึ่งเป็นตำรวจนอกเครื่องแบบ ในที่สุดก็ตกลงตามคำแนะนำของอาเสี้ย

“ดีแล้วครับ ผมจะรีบไปรับเมียและแม่ยายผมมาที่นี่ แกอยากดูมากเชียวครับถึงกับร้องห่มร้องไห้ตื้อกชกหัว ง่า-ลาละครับ สวัสดิ์ทุก ๆ คน”

นายตำรวจพาเพื่อนของเขาเดินออกไปจากห้องรับแขกอย่างร้อนรน คณะพรรคสี่สหายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน ต่างสนทนากันและรับประทานอาหารกันต่อไป สักครู่ ชายชราว่างบอบบางคนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นที่ประตูห้องรับประทานอาหาร เขาแต่งกายแบบสากลอย่างเรียบร้อย เจ้าสัวกิมไซของเรานั่นเอง ท่านเจ้าสัวพาตัวเดินเข้ามาในห้องรับประทานอาหารอย่างร้อนรน แล้วหยุดชะงักจ้องตาเขม็งมองดูชาวโลกพระอังคารด้วยความตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว ท่านผู้ใหญ่และคณะพรรค ๔ สหายต่างทักทายเจ้าสัวกิมไซเกรียวกราว แต่เจ้าสัวไม่ได้สนใจกับใครเลย

“ไถ่ย่า ตั้งนั่งไว้ยั้ง ยังจั้งอ๊ะเตะเบา ๆ คอชากเลย ว้า-น่ากัวจิน ๆ “

“เจ้าสัว เจ้าสัวคะ” คุณหญิงวาดเรียกเสียงหัวเราะ

คราวนี้เจ้าสัวหันขวับมาทางคณะพรรค ๔ สหาย รีบยกมือไหว้ท่านผู้ใหญ่และรับไหว้พวกเด็ก ๆ

“ซาหวักลีคับ ซาหวักลี เยี่ยะผมรู้ข่าวตั้งแต่ดวงนี้เลย พวกเราจับคงโลกพระอังคารมาหลายหลายตัว”

อาเสี้ยจ๊วยปาก ทำท่าเหมือนกับปวดศีรษะ

“ลำบากนักก็อย่าพูดเลยอาแป๊ะ คนนับเป็นตัวมีอย่างเรอะ แล้วก็เราจับเขาเมื่อไหร่แล้ว เขาเป็นแขกผู้มีเกียรติของเราต่างหาก เขาเดินทางมาจากโลกพระอังคารด้วยพาหนะภาคของเขา”

เจ้าสัวกิมไซ้ยิ้มแห้ง ๆ

“โลกพระอังคารคงมั่งอยู่ตรงไหน...ซาก”

ทุกคนสะดุ้งเฮือก กิมหงวนอดหัวเราะไม่ได้

“เขากำลังกินข้าวกันต้นซากออกมาได้ โลกพระอังคารมันก็คือดาวดวงหนึ่งอยู่ไกลลิบ”

ท่านเจ้าสัวทำตาปริบ ๆ

“เสี้ยวมังมาอย่างไรทั้ง ซามผีมันเป็นอย่างนี้ เมื่อวานอ้าวไฉนเสียงบั้ง ๆ หนวกหูเลย”

กิมหงวนสันศีรษะซ้ำ ๆ แสดงความอดทนระอาใจ

“เขาเรียกว่าจันผีไม่ใช่ซามผี อย่าชักให้มากนักเลยน้า อาแป๊ะ มานั่งนี่”

เจ้าสัวค้อนปะหลับปะหล็อก

“ฉิกหาย หลุมเมืองหมา ม่ายรู้จักปี้าน้ำอาลุง คงยังงี้มันไม่มีวงเจริญไปถ่าย ตัวเบ็งคงแต่ใจมั่งเบ็งสักเลวักฉาง”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน พล พัชรภรณ์ แนะนำท่านเจ้าสัวกิมไซ้ให้รู้จักกับชาวโลกพระอังคารทั้ง ๕ คนนี้ เจ้าสัวยิ้มอย่างกลัว ๆ เดินเข้ามายืนข้างหลังนิรุช ยกมือขวาลูบคลำต้นแขนของนิรุช แต่แล้วท่านเจ้าสัวก็สะดุ้งสุดตัวส่งเสียงร้องลั่นบ้านสะบัดมือแผ่นหนีออกไปไกล

“ไอ้ยา ซี้เสี้ยวไว้ว ว่า-ตัวลื้อมังมีไฟฟ้าหลุดตุ๊บ ๆ “

นิรุชและพวกชาวโลกพระอังคารหัวเราะขื่นพร้อม ๆ กัน

“ขอโทษเถอะครับ ผมลืมปิดสวิทช์ไฟในตัวผม”

นิรุชพูดยิ้ม ๆ “ง่า-มาซีครับ ผมยินดีให้ท่านลูบคลำตัวผมได้”

เจ้าสัวสันศีรษะ

“ไม่เอาเสี้ยว เค้าเป้ หลุดเอาตัวซาไปหมกเลย”

“ดี อยากรู้จักไปคลำกล้ามเนื้อของเขา อาแป๊ะรู้ใหม่ว่า ชาวโลกพระอังคารทั้ง ๕ คนนี้น่ะล้วนแต่นักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยม”

เจ้าสัวยิ้มแห้ง ๆ เดินมานั่งเก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง นันทาหันไปบอกเจ้าแห้วรีบจัดน้ำชามาให้เจ้าสัวกิมไซ้อีกหนึ่งที

หลังจากอาหารเข้าผ่านพ้นไปแล้ว สักครึ่งชั่วโมง คณะพรรค ๔ สหายพร้อมด้วยท่านผู้ใหญ่ และเมีย ๆ ของเขาก็พาชาวโลกพระอังคารออกจากบ้าน “พัชรภรณ์” ตรงมายังงานฝีมือที่ห้องสนามหลวง เจ้าสัวก็มิใช่ถือโอกาสติดตามมาด้วย

ประชาชนนับจำนวนหมื่นเบียดเสียดเยียดยัดกันชมงานฝีมืออย่างหนาแน่น พวกฝรั่งหลายคนได้ถ่ายรูปงานฝีมือเพื่อส่งไปให้ประเทศของเขา ตำรวจนับจำนวนร้อยเรียงรายให้ความอารักขาพาหนะภาคของ ชาวโลกพระอังคารเป็นอย่างดี

เมื่อขบวนรถยนต์ของคณะพรรค ๔ สหาย นำหน้าพารถยนต์ไฟฟ้าของชาวโลกพระอังคาร เข้ามาในสนามหลวง ประชาชนก็แตกตื่นส่งเสียงเอะอะเอ็ดตะโร ซ้ำให้ดูมนุษย์งานฝีมือซึ่งนั่งอยู่ในรถไฟฟ้าอันโก้เก๋ของเขา

ขบวนรถทั้ง ๔ คันหยุดนิ่งห่างจากงานฝีมือราว ๒๐ เมตร ทุกคนพากันก้าวลงจากรถ เจ้าพนักงาน ตำรวจต้องทำงานอย่างหนักในการช่วยเหลือชาวโลกพระอังคารที่ถูกชาวโลกเรารุมล้อม ผู้หญิงสาวหลายคนพยายามจะบุกเข้ามาเพื่อขอลายเซ็น

นิรุษกับคณะของเขาพาคณะ ๔ สหายของเรามาที่ยานไฟฟ้าของเขา เมื่อนิรุษยกมือขวาขึ้น บานประตูงานฝีมือก็เผยออกอย่างแจ่มจ้า แล้วบันไดยาวซึ่งไม่มีค้ำก็ยื่นออกมาทางพื้นดิน

ความตื่นตาตื่นใจบังเกิดขึ้นแก่คณะพรรค ๔ สหายอย่างฉับพลัน ทุกคนได้เห็นความใหญ่โต มโหฬารภายในพาหนะภาคอย่างเต็มตา นิรุษพาชมทีละห้อง นับตั้งแต่ห้องนอน ห้องนั่งเล่น ห้องกินข้าว ห้องเครื่องยนต์ ทุกห้องมีเครื่องมืออัตโนมัติทั้งสิ้น ซึ่งนิรุษได้แสดงการใช้เครื่องมือต่าง ๆ ให้ดู

ห้องสุดท้ายคือห้องบังคับการ

เมื่อเข้ามาในห้องนี้ คณะพรรค ๔ สหายก็หยุดชะงัก ถอยหลังกรูดไปตามกัน หุ่นยนต์ ๒ ตัวยืนจังก้าอยู่ในห้อง นัยน์ตาของมันน่ากลัวมาก มันเป็นหุ่นวิทยาศาสตร์ที่เคลื่อนไหวได้ และปฏิบัติงานต่าง ๆ ได้เหมือนมนุษย์

“ไม่เป็นไรครับ” นิรุษรีบบอกคณะพรรค ๔ สหาย “หุ่นยนต์ของผมจะไม่ทำอันตรายพวกคุณ เป็นอันขาด เว้นแต่ว่ามันจะได้รับคำสั่งจากผม”

นิกรเอื้อมมือชี้แจงแนนนิรุษ

“อย่าพยายามสั่งให้มันเล่นงานพวกเราเลยนะครับ”

นิรุษหัวเราะชอบใจ แล้วเขาก็ร้องถามหุ่นเป็นภาษาชาวโลกพระอังคาร ทันใดนั้นเจ้าหุ่นยนต์ตัวหนึ่งก็เดินถือเข้ามาหา ส่งโค๊ดวิทยุโทรเลขให้นิรุษอย่างนอบน้อม ผู้บังคับการงานฝีมือก็กระดาศโทรเลขออกอ่านด้วยสีหน้าอันเคร่งขรึม พออ่านจบก็รีบทำทางของเขาก็เต็มไปด้วยความร้อรอน เขาหันมาพูดกับพรรค

พวกของเขาโดยเร็ว แล้วรีบวิ่งลงไปจากจรวดยาน เพื่อนำรถยนต์ไฟฟ้าขึ้นมาบนจรวดยานตามคำสั่งของ นิรุช สัจจะปราดเข้าไปตรวจเครื่องบังคับจรวดยนต์ซึ่งอยู่ข้างที่นั่งของนักบิน

พลกล่าวถามนิรุชเบา ๆ

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับ นิรุช ดูท่าทางท่านร้อนรนมาก”

นิรุชถอนหายใจหนัก ๆ มองดูคณะพรรค ๔ สหายด้วยความรักใคร่ในอัธยาศัยไมตรีจิต

“ผมเสียใจเหลือเกิน พล, เสียใจมากที่จรวดยานของเราจำเป็นต้องออกเดินทางกลับไปยังโลก เราเดี๋ยวนี้ ยานฟ้า ๒ ลำที่ผมสั่งให้เดินทางกลับไปก่อน เกิดอุบัติเหตุเครื่องยนต์เสีย ส่งวิทยุมาบอกว่า ขณะนี้กำลังลอยนิ่งเฉยอยู่ในห้วงเวหาห่างจากโลกนี้ ๕ แสนไมล์ ผมจำเป็นต้องไปช่วย มิฉะนั้นพวกผมที่อยู่ในจรวดยานจะต้องเสียชีวิตเมื่อออกซิเจนในจรวดยานล้าันหมด”

คณะพรรค ๔ สหายต่างพูดกันจ้อกแจ้กจอบแจ๋ นิรุชสั่งให้พรรคพวกของเขาเข้าประจำที่ เจ้าคุณปัจฉนิกฯ รุ้ยปากแสดงความอาลัยที่ชาวโลกพระอังคารจะต้องจากไปอย่างกะทันหัน ดร.ดิเรก ยืนตะลึงพริ้งเพริด

“มายก้อด...แล้วนี่เมื่อไรเราถึงจะมีโอกาสได้พบกันอีก”

นิรุชหันควีบมาทางนายแพทย์หนุ่ม ยื่นมือให้จับ

“สหายรัก อย่างช้าอีก ๓ เดือนข้าพเจ้าจะลงมาเยี่ยมท่านอีก ข้าพเจ้าจำเป็นเหลือเกินที่จะต้องรีบเดินทางไปช่วยพรรคพวกของข้าพเจ้า”

ดร.ดิเรก หยักหน้าหงิก ๆ

“ไปเถอะสหายรัก ขอให้การเดินทางของท่านจงปลอดภัย”

ยานฟ้าเริ่มเตรียมการออกเดินทางแล้ว เสียงเครื่องทำไฟตรงกระหึ่มหลายแห่ง นักบินทั้งสองเข้านั่งประจำที่ รถยนต์ไฟฟ้าของชาวโลกพระอังคารแล่นขึ้นมาบนจรวดยานนี้แล้ว

นิรุชหันมาลาท่านผู้ใหญ่ทั้งสาม รวมทั้งเจ้าสัวกิมิไซด้วย เขายกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“ผมกราบลาละครับ เทียวหลังผมลงมาอีกผมจะนำเพชรและทองคำที่มีอยู่มากมายในโลกพระอังคารมาฝาก ความเอื้ออาทรที่ผมได้รับครั้งนี้พวกผมจะไม่ลืมเลย ผมจะไปบอกชาวโลกพระอังคารให้ทราบทั่วกันว่า คนไทยโลกราหุมิจิตใจโอบอ้อมอารีน่ารักมาก แสดงตนเป็นมิตรกับชาวโลกอื่นด้วยน้ำใสใจจริง”

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ หยักหน้าหงิก ๆ

“สวัสดีนิรุช ถ้าอย่างไรมีयाปลุกผมดี ๆ ซ้อมมาฝากอ่าบ้างนะหลานชาย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดเสริมขึ้น

“ซ้อมมาสัก ๒ กระปุก”

เสียงหวนยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หมั่นใส่เต็มทนก็เหวี่ยงลูกแปปลักเข้าให้

“นี่แน่ะ ทะลึ่งนัก”

คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ว่าเสียงอหายน

“ไปไว้ยพวกเรา” ท่านพุดพลางหัวเราะพลาง “จรวดเขาจะบินไปจากโลกเราแล้ว อย่าห่วงเหนียวให้เขาล่าช้าอยู่เลย”

คณะพรรค ๔ สหายสนทนากับชาวโลกพระอังคารสักครู่ก็พากันลากลับ นิรุตามมาส่งที่ประตูจรวด และโบกมือให้ ทุกคนลงมายืนรวมกลุ่มกันอยู่ข้าง ๆ รถ วิพากย์วิจารณ์กันเสียงแซ่ดไปหมด

เมื่อนิรุหายหน้าเข้าไปในจรวด บันไดที่ยื่นออกมาก็ค่อย ๆ หดเข้าไป หลังจากนั้นประตูจรวดก็เลื่อนเข้ามาปิดสนิทแน่น ประชาชนที่ห้อมล้อมอยู่ห่าง ๆ แยกตัวไปตามกัน เพราะรู้ว่าจรวดยานหรือจานผียักษ์กำลังจะเดินทางกลับ

เครื่องยนต์ไอพ่นครางกระหึ่มขึ้นทันที ดังกึกก้องไปทั่วพระนครหลวง นักบินเร่งเครื่องที่ละน้อย และเมื่อเสียงคล้ายกับเสียงวงเดือนเลื่อยซุงดังขึ้น จานผีก็ค่อย ๆ ลอยจากพื้นดิน ท่ามกลางความตื่นเต้นมหัศจรรย์ของประชาชนคนดู มันลอยสูงขึ้นไปตามลำดับ ลอยนิ่งเฉยอยู่ในระยะประมาณ ๕๐๐ เมตร สักครู่เครื่องยนต์ถูกเร่งเต็มที่ พาหนะภาคบินไปจากสนามหลวงอย่างรวดเร็ว เพียงพริบตาเดียว จานผีก็ลับไปทางทิศตะวันตก

คณะพรรค ๔ สหายยืนโบกมือให้จนลับตา

ประไพทำหน้าที่เลิกลักมองหาตัวรักของหล่อน เมื่อไม่เห็นหล่อนก็ร้องไห้โฮ

“กร-โอย-กรติดจานผีไปแล้ว เมื่อกี้นี้บอกว่าจะเข้าไปในห้องส้วม ฮือ ฮือ”

ทุกคนอกสั่นขวัญแขวนไปตามกัน

“ไอ้ย ตายแล้ว” คุณหญิงอุทานออกมาแล้วท่านก็ร้องไห้ “โธ-โธกรไปโลกพระอังคารกับเขาแล้ว”

พลเคี่ยมมือเขียนแขนคุณหญิงวาด

“อย่าร้องไห้เลยครับคุณแม่ ขายหน้าเขา โนน-โธกร มันนั่งกินเต้าหูทอดอยู่ที่โคนต้นมะขามนั่น”

คณะพรรค ๔ สหายหันไปทางสายตาของนายพัชราภรณ์ พอแลเห็นนิกรทุกคนก็ถอนหายใจโล่งอก ประไพยิ้มออกมาได้

“เฮ้อ นึกว่าตัวหนีเสียแล้ว สิ้นเคราะห์ไปที”

เจ้าคุณปัจฉินกฯ ยกมือปลักหน้าธิดาคนเล็กของท่าน

“ไปยืนห่าง ๆ ไว้ย หมือนได้ อยากรู้จักว่า ถ้าพ่อติดจรวดไปแกจะร้องไห้ไหม”

ประไพอมยิ้ม

“ร้องทำไมคะ คุณพ่อไปซื้อดี หนูจะได้รับมรดกของคุณพ่อหวานไปเลย”

ท่านเจ้าคุณหันมาทางเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

“ฟัง ฟังมันพูดซีเจ้าคุณ”

คณะพรรค ๔ สหายสนทนากันอีกสักครู่ นิกาก็เดินยิ้มกริ่มเข้ามาหา หลังจากเขาล่อเต้าหู้ทอดเข้าไป ๒ ชาม ต่อจากนั้นคุณหญิงวาดก็ชวนพรรคพวกของท่านกลับบ้าน “พัชรภรณ์” ทุกคนอดที่จะนึกคิดถึงชาวโลกพระอังคารไม่ได้.

-----จบ-----